

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/102/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7714010441
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7714010441.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, sudcov JUDr. Ing. Milana Husťáka a JUDr. Martina Michalanského v trestnej veci proti obžalovanému Y. T. Z., L.. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 1T/123/2014 zo dňa 10. 9. 2020, na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 18. januára 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Obžalovanému Y. T. Z., L.. nar. XX. XX. XXXX v T., trvale bytom T.,
I.G.O. XXXX/XA
u k l a d á

podľa § 323 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný peňažný trest vo výške 500 (päťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šiestich) mesiacov. Inak napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

odôvodnenie:

Okresný súd Michalovce rozsudkom sp. zn. 1T/123/2014 zo dňa 10. 9. 2020 uznal obžalovaného vinným z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ktorých sa mal dopustiť tak, že

dňa 6.11.2013 okolo 15.10 h. v Michalovciach, na ulici Duklianskej z boku baru "Fun CAFÉ" sa dopustil verbálneho a fyzického útoku voči príslušníkovi Mestskej polície Michalovce inšp. L. P. tým spôsobom, že počas vykonávania služobného zákroku hliadkou Mestskej polície v zložení inšp. L. P. a ml. inšp. O. T., odetej v rovnošate Mestskej polície, na základe oznámenia o nedovolenom parkovaní na parkovisku pri dopravnej značke "Parkovisko, rezervé, Daniela TAXI", na ktorom mieste mal obžalovaný zaparkované osobné motorové vozidlo zn. Mercedes, EČ: MI XXXCR, bol obžalovaný vyzvaný na preukázanie svojej totožnosti práve z dôvodu tohto neoprávneného parkovania na uvedenom mieste, na čo nereagoval, ale vulgárnymi výrazmi hrubo urážal príslušníkov hliadky MP. Na opakovanú výzvu príslušníkov MP na preukázanie svojej totožnosti obžalovaný znova nereagoval, na ďalšiu výzvu príslušníka MP inšp. L. P. na poskytnutie súčinnosti na zistenie totožnosti obžalovaného znova nereagoval, práve naopak, po pristúpení do tesnej blízkosti inšp. L. P. - mestského policajta, tohto hrubo urážal vulgárnymi výrazmi,

fyzicky ho napadol tak, že strčil mu dlaňou ruky do oblasti ľavého hrudníka a z uniformy na ľavej strane nad označením Mestskej polície mu strhol identifikačný odznak MP, čím spôsobil na uvedenom mieste uniformy upínania tohto znaku jej roztrhnutie, pričom bol obžalovaný vyzvaný inšp. L. P., aby strpel úkony počas prejednávania priestupku, na čo obžalovaný nereagoval a snažil sa z uvedeného miesta odísť, preto boli príslušníkmi MP voči obžalovanému použité donucovacie prostriedky - hmaty a chvaty, čím poškodenému inšp. L. P. - mestskému policajtovi spôsobil zranenia a to pomliaždenie prednej steny ľavej polovice hrudníka s podkožnou krvnou podliatinou bez práceneschopnosti a poškodenej strane Mesta Michalovce poškodením uniformy príslušníka MP spôsobil škodu vo výške 86,34 €.

Súd mu za to uložil podľa § 323 ods. 1 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 51 ods. 1, 2 Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním sa obžalovaného počas skúšobnej doby. Podľa § 51 ods. 4 písm. f/ Tr. zák. uložil obžalovanému aj primeranú povinnosť spočívajúcu v príkaze verejne sa ospravedlniť poškodenému L. P., nar. X.X.XXXX, bytom T., X. č. XX.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodené strany Mesto Michalovce a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874 s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu do výroku o vine a treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Odvolanie podrobne písomne odôvodnil na č.l. 1080 až 1082, ako aj s doplnením dôvodov odvolania na č.l. 1091 až 1096.

I.

V písomnom odôvodnení odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že súd sa nevysporiadal s námietkou zaujatosti, ktorú podal obžalovaný v priebehu konania a to napriek tomu, že bol na to obhajobou v záverečnej reči upozornený. Sudca síce na námietku reagoval v ústnom odôvodnení rozhodnutia, v písomnom odôvodnení rozhodnutia sa tejto otázke vyhol a obhajobe nie je známe iné rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti.

Obžalovaný sa mal dopustiť priestupku tak, že mal nedovolené parkovať pri dopravnej značke „Parkovisko Reserve Daniela Taxi“ a z toho dôvodu bol aj kontrolovaný mestskou hliadkou MP. Aj keď o tomto priestupku právoplatne rozhodol nadriadený MV SR a OR PZ Michalovce, zastavil konanie o priestupku, avšak súd toto rozhodnutie nevzal do úvahy, zákrok mestskej polície považoval za zákonný a konanie obžalovaného považoval za útok na verejného činiteľa. Poznamenal, že išlo o rozhodnutie o zastavení a to, že nešlo o priestupok dokladá tvrdením, že v pôvodnom konaní nebola predložená nájomná zmluva Mestom Michalovce o umiestnení dopravnej značky v prospech Taxi Daniela. Mesto Michalovce dodatočne na výzvu súdu predložilo všeobecne záväzné nariadenie, v ktorom je uvedené, že tomuto subjektu sa povoľuje parkovanie na pôvodne uvedenom mieste s tým, že sa povoľuje umiestnenie značky IP 16 - parkovanie miesta s vyhradeným státím s dodatkovou tabuľkou E 12. Z pripojeného prehľadu dopravných značiek a ich výkladu vyplýva, že značka IP 16 - vyhradené parkovisko sa uvádza „značka označuje uvedené (vyhradené) parkovisko, kde zastavenie a státie je dovolené len pre určité vozidlo. Okrem času, v ktorom je parkovisko vyhradené, môžu na takto označenom parkovisku zastaviť a stáť aj vodiči iných vozidiel, ak to nie je zakázané“. Z toho vyplýva, že obžalovaný mal právo stáť na uvedenom mieste a preto zákrok mestskej polície bol nedôvodný a nad rámec svojich právomocí.

Ako to vyplýva aj z Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 249/2017 z 31.08.2017 orgány činné v trestnom konaní sa nezaoberali v predmetnej veci otázkou oprávnenosti alebo neoprávnenosti zákroku mestskej polície a pritom ústavný súd vyslovil názor, ináč všeobecne platný v trestnom konaní, že orgán, ktorý požíva ochranu verejného činiteľa ju môže požívať len vtedy, ak vykonáva oprávnený zákrok proti páchatelovi buď trestného činu alebo priestupku. Ak tento orgán prekračuje svoju právomoc alebo ju využíva v rozpore s touto právomocou, nepožíva ochranu verejného činiteľa. Tvrdenie, že obžalovaný mal právo parkovať na uvedenom mieste, keďže na uvedenom mieste nebola umiestnená výhrada času, kedy sa parkovať nesmie, vyplýva zo Zákona o cestnej premávke, resp. z jeho prílohy k tomuto zákonu. Poukázal ďalej na to, čo bolo už známe v prvom konaní na súde a to, že obžaloba podaná na obžalovaného trpí aj ďalšími vadami a z konania na súde vyplynulo, že súd sa týmito pochybeniami nezaoberal, resp. ich vyhodnotil v neprospech obžalovaného, i keď existovali oprávnené tvrdenia, že postup orgánov činných v trestnom konaní nebol zákonný. Má na mysli neoprávnené zadržovanie obžalovaného v priestoroch mestskej polície, i keď mal byť ihneď odovzdaný vyšetrovateľovi PZ, ak išlo o podozrenie z trestného činu. Rozpory, ktoré poukazovali na nejednoznačnosť tvrdení lekára, ktorý vykonával prvotnú obhliadku údajného zranenia inšp. L. P. (ďalej aj ako „poškodený“) a neskôr pribratým lekárom a jeho odborným vyjadrením k zisteným poraneniám neboli odstránené, keď pôvodne obžaloba

tvrdila, že obžalovaný strčil do poškodeného inšp. L. P. a napokon skutok bol modifikovaný tak, že poškodený bol udretý rukou, hoc slabou silou do hornej časti hrudníka. Mimochodom odborné vyjadrenie bolo podané po 5 mesiacoch od údajného spáchania skutku a toto vyjadrenie považuje za hypotetické, nejednoznačné a teda také, ktoré by mohlo byť vykladané v neprospech obžalovaného, to znamená, že išlo o udretie rukou „verejného činiteľa“.

Nemôže sa stotožniť ani s vyhodnotením výpovedí jediných nezaujatých svedkov situácie T. W. a T. W.. Ich výpoveď súd označil za rozpornú a preto ju neakceptoval, i keď nezrovnalosti vo vzájomných výpovediach neboli podstatné a podstatná okolnosť, že nevideli žiadne také konanie obžalovaného, ktoré by mohlo byť označené za protiprávne nebral do úvahy a označil tieto výpovede za tendenčné.

Podľa jeho názoru súd použil aj nesprávnu právnu kvalifikáciu, keď uznal obžalovaného za vinného z dvoch trestných činov a to trestného činu útoku na verejného činiteľa a ten istý skutok kvalifikoval aj ako trestný čin výtržníctva. Konanie, ktoré označil prvostupňový súd za trestný čin útoku na verejného činiteľa nenapĺňa znaky dvoch trestných činov a preto nemal byť ukladaný ani úhrnný trest, pretože tento skutok konzumuje aj skutok označený ako trestný čin výtržníctva. Pokiaľ ide o trestný čin výtržníctva súd ani nezameral nijaké dokazovanie, ktorým by preukazoval naplnenie skutkovej podstaty tohto trestného činu. Má na mysli najmä okolnosť, že neskúmal, či konanie obžalovaného vyvolávalo v čase spáchanie skutku nejaké následky, napr. že by sa svedkovia pohoršovali nad takýmto správaním obžalovaného a vypočutí svedkovia, dvaja, ktorí boli prítomní pri skutku, takúto okolnosť nepotvrdili, ani ju tak nevnímali.

Na záver uviedol, že je nepochopiteľný aj výrok o treste, ktorý bol uložený týmto rozhodnutím obžalovanému. V prvom konaní, ktoré sa skutkovo nijak neodlišovalo od pôvodného konania, ten istý súd uložil obžalovanému oveľa miernejší trest, pričom to svoje rozhodnutie o výroku o treste odôvodnil, že obžalovaný využíval svoje zákonné oprávnenia počas trestného konania, čo súd pričítal ako priťažujúcu okolnosť. Súd sa nezaoberal oznámením podozrenia z trestného činu, ktoré podal obžalovaný a adresoval GP SR, ktorá mu toto oznámenie odstúpila, i keď správne malo byť odstúpené Okresnej prokuratúre v Michalovciach a preto sa o tomto oznámení vôbec nekonalo. Správne mal okresný súd, ak oznámenie vyhodnotil, odstúpiť toto oznámenie Okresnému prokurátorovi v Michalovciach na preverenie.

Z dôvodov, ktoré rozviedol navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol vo veci tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby okresného prokurátora z dôvodu uvedeného v § 285 písm. a/ Trestného poriadku, resp. § 285 písm. b/ Tr. por.

II.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že rozsudok okresného súdu považuje za nezákonný a neodôvodnený vo výroku o vine a aj vo výroku o treste. Nezákonnosť rozsudku vidí v tom, že súd rozhodol o jeho vine nad rámec zákona aj napriek tomu, že po vykonanom dokazovaní neodstránil existujúce pochybnosti o správnosti a zákonnosti prípravného konania, vyhotovenia obžaloby, správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, ako aj hodnotenia dôkazov, čo malo za následok nesprávne právne závery súdu pri rozhodovaní o vine a treste.

Má zato, že z právneho hľadiska je neprípustné, aby prokurátor v obžalobe založil skutkový dej, ktorý mal predchádzať údajnému napadnutiu poškodeného, na nepravdivom skutkovom podklade, tvrdením, že : „bol obvinený vyzvaný na preukázanie svojej totožnosti práve z dôvodu tohto neoprávneného parkovania na uvedenom mieste“, keď rozhodnutie o zastavení konania o priestupku bolo vyšetrovateľom PZ opatrené pečiatkou dňa 3.6.2014, t.zn. že vyšetrovateľovi bolo rozhodnutie o zastavení konania o priestupku v písomnej forme doručené najneskôr dňa 3.6.2014, z ktorého jasne vyplýva záver, že obžalovaný sa dňa 6.11.2013 na ul. Duklianskej nedopustil priestupku tak, ako sa to snažili ustáliť príslušníci mestskej polície, ktorí vedome objasňovali neexistujúci priestupok a žiadali od obžalovaného predloženie dokladu totožnosti, z čoho jasne vyplýva, že príslušníci mestskej polície (MP) dňa 6.11.2013 hrubo zasiahli do práv a slobôd obžalovaného. Podľa názoru obžalovaného nemala byť obžaloba súdom prijatá nielen preto, že sa skutok nestal, ale hlavne pre to, že celé konanie je postavené na fiktívnych a nezákonných výpovediach príslušníkov MP.

Obžalovaný s poukazom na odôvodnenie obžaloby, v ktorom prokurátor uvádza, že obžalovaný použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa dal do pozornosti súdu, že príslušníci MP „de iure“ nevykonávali voči nemu žiadny výkon, nakoľko objasňovanie neexistujúceho priestupku nemá oporu v zákone.

V ďalšej časti svojho odvolania obžalovaný poukazuje na skutočnosť, že dňa 6.11.2014 podal na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (GP SR) trestné oznámenie na príslušníkov MP s podozrením, že sa mali nezákonným zákrokom voči nemu dopustiť zneužitia právomoci verejného

činiteľa, pričom GP SR odstúpila podanie obžalovaného okresnému súdu s vysvetlením, že dané podanie bolo posúdené ako súčasť obhajoby. Okresný súd toto trestné oznámenie neodstúpil Okresnej prokuratúre Michalovce na vybavenie, ale až 10.9.2020 na hlavnom pojednávaní, na základe upozornenia obžalovaného ústne odmietol vybavenie trestného oznámenia s odôvodnením, že súdu neprislúcha vybavovať trestné oznámenia. Uvedené konštatovanie okresného súdu nemá oporu v zákone a preto obžalovaný sa dožadoval uplatnenia zásady in dubio pro reo, nakoľko podané trestné oznámenie nebolo zo strany súdu a ani prokuratúry žiadnym spôsobom vybavené. Z uvedeného ďalej obžalovaný vyvodzuje záver, že príslušníci MP nemohli byť v postavení svedkov, nakoľko ich možná trestná činnosť nebola objasnená zo strany prokuratúry, pretože ak by sa potvrdila trestná zodpovednosť uvedených príslušníkov MP, potom by nemohlo prebehnúť nezákonné konanie pred súdom. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na súdnu prax, podľa ktorej orgán, ktorý požíva ochranu verejného činiteľa ju môže požívať len vtedy, ak vykonáva oprávnený zákrok proti páchatelovi trestného činu alebo priestupku. Ak tento orgán prekračuje svoju právomoc, alebo ju využíva v rozpore s touto právomocou, nepožíva ochranu verejného činiteľa. Z uvedeného obžalovaný vyvodzuje, že právna kvalifikácia prečinu útoku na verejného činiteľa nemá oporu v zákone, pretože absentuje verejný činiteľ. Príslušníci MP nepožívali ochranu verejných činiteľov, pretože nad rámec svojich právomoci, v rozpore so zákonom vykonávali zákrok voči obžalovanému pri objasňovaní neexistujúceho priestupku, čo okresný súd nerešpektoval.

Podľa obžalovaného okresný súd napriek tomu, že mal k dispozícii nález ústavného súdu, v ktorom bolo všeobecným súdom vytknuté, že pri rozhodovaní nevyvodil žiadne konzekvencie z prvotného nezákonného zákroku mestských policajtov a rovnako tak aj uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 8To/79/2018 zo dňa 20.5.2019, ktoré mu prikazovalo preveriť zákonnosť postupu príslušníkov MP pri objasňovaní priestupku, ktorého sa obžalovaný nedopustil, tieto pokyny nijako nerešpektoval.

V nadväznosti na predchádzajúci odsek obžalovaný namietal, že konajúci sudca obstarával dôkazy v prospech žalobcu, keď trikrát požiadal náčelníka MP v Michalovciach o predloženie písomných dôkazov, ktorými zisťoval kto dňa 6.11.2013 vykonával činnosť mestského policajta, kto bol v ten deň v službe a to s uvedením zloženia jednotlivých hliadok a ich územného pôsobenia. Uvedeným obstarávaním dôkazu podľa obžalovaného okresný súd nadržoval prokurátorovi, nakoľko rozpis služieb a zloženie hliadok už raz z vlastnej iniciatívy, mimo hlavného pojednávania obstaral a to na základe písomnej žiadosti zo dňa 25.11.2014 na č. l. 186, ktorou požadoval kópiu z knihy denných hlásení a na základe ktorej náčelník MP zaslal súdu kópiu spisu P-1210/2013 a kópiu výpisu z protokolu udalosti na č. l. 193 - 210.

Dňa 19.12.2014 sudca opakovane požiadal náčelníka MP MI o zaslanie kópie knihy denných hlásení zo dňa 6.11.2013 - hlásenia prijaté stálou službou za celý deň 6.11.2013, ako aj zaslanie hliadkovej knihy, čo je zrejme z č. l. 269. Na túto žiadosť reagoval náčelník MP informáciou, že kópia z knihy denných hlásení bola súdu doručená dňa 1.12.2014 spolu so spisom MsP-P-1210/2013. Čo sa týka hliadkovej knihy, táto podľa náčelníka MP nie je povinná pomôcka a je na zvážení príslušníka či ju použije.

Po tretíkrát žiadal súd dňa 3.4.2020 o zaslanie rozpisu služieb zo dňa 6.11.2013, kde náčelník MP zaslal súdu iný rozpis služieb (viď č. l. 989), ktorý nekorešponduje po obsahovej a ani po formálnej stránke s rozpisom služieb doručeným súdu dňa 29.12.2014 na č. l. 268 - 275. Tento rozpor konajúci sudca nevyhodnotil a neoprel svoje rozhodnutie o personálnom obsadení príslušníkov MP, ale uprednostnil dôkaz na č. l. 988. Uvedený dôkaz nebol predmetom obžaloby, pričom sudca, ktorý ho obstaral nad rámec obžaloby ho nekonfrontoval s ďalším rozpisom a nevylúčil ani jeden z nich ako nezákonný.

Z predloženej kópie hliadkovej knihy na č. l. 88a vyplýva, že poškodený mal okrem zákroku voči obžalovanému vykonať daného dňa, v presne neznámom čase a na neznámom mieste aj objasňovanie priestupku voči O. V. a keďže podľa výpovede obžalovaného poškodený v čase zákroku voči obžalovanému už nemal na bluzóne pripnutý služobný odznak, mohlo byť toto poškodenie spôsobené práve predchádzajúcim zákrokom voči O. V.. Navyše o útoku obžalovaného na poškodeného nie je v knihe denných hlásení uvedená žiadna mimoriadna udalosť, ktorá by potvrdzovala napadnutie poškodeného obžalovaným a strhnutie služobného odznaku. Rovnako je rozporovateľné, či k zraneniu poškodeného nedošlo pri objasňovaní ďalšieho priestupku konkrétne voči H. X., ktorého musel poškodený riešiť až po predvedení obžalovaného na oddelenie MP, t.j. medzi 15:30 a 16:33 hod., nakoľko o 16:33 hod. mal poškodený vyhľadať lekárske ošetrenie, pričom ani táto skutočnosť nie je zaevidovaná v knihe denných hlásení, takže tento dôkaz nedokazuje a ani nepotvrďuje, že obžalovaný spáchal daný skutok, nakoľko útočníkov mohlo byť viac.

Obžalovaný ďalej spochybňuje svedeckú výpoveď N.. O. ako nedôveryhodnú, nakoľko uvedený svedok síce vypovedal, že prijal oznámenie o priestupku od neznámej osoby, avšak toto tvrdenie nie je možné potvrdiť, ale ani vyvrátiť, nakoľko neexistuje o tomto tvrdení svedka iný dôkaz. Svedok vo svojej výpovedi nepoukázal na to, že v čase prijatia oznámenia mal k dispozícii na centrálnom pulte obsluhy kamerový

záznam z miesta priestupku, ale najmä N.. O. nie je zapísaný v knihe denných hlásení na č. I. 272 a 274 tak, ako vypovedal, nakoľko v čase od 14:00 hod. do 22:00 hod. vykonávala stálu službu N. X.. Uvedené vyvracia tvrdenia svedka O., v dôsledku čoho je jeho svedecká výpoveď nulitná.

Obžalovaný nesúhlasí s tvrdením okresného súdu, že je usvedčovaný aj výpoveďami znalcov T.. L. a T.. O., nakoľko títo výslovne neuviedli, že poškodenému spôsobil poranenie samotný obžalovaný. Ošetrojúci lekár (T.. L.) zaznamenal ako objektívne poranenie na ľavej prednej strane hrudníka pomliaždeninu cca 7x7 cm. Uvedené poranenie klasifikoval ako diagnózu S20.38. Obžalovaný však namieta, že podľa Medzinárodnej kvalifikácie chorôb (MKCH - 10) je možné ustáliť, že tejto diagnóze zodpovedá poranenie s označením „Iné povrchové poranenie prednej steny hrudníka“. Pomliaždenie hrudníka, ktoré zistil T.. L., je v skupine ochorení S20 a má označenie ako ochorenie S20.2 „Pomliaždenie hrudníka“.

Ak teda MUDr. L. vo svojom náleze určil diagnózu S20.38, tak potom nemohol k nej priradiť pomliaždenie hrudníka, ale mal označiť poranenie v súlade s MKCH - 10: „Iné povrchové poranenie prednej steny hrudníka“. Pre bližšiu špecifikáciu poranenia „Pomliaždenie hrudníka“ poukázal obžalovaný na prílohu č. 1 k zákonu č. 437/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorej pomliaždeniu hrudníka zodpovedá pol. 76: „Pomliaždenie hrudnej steny ľažšieho stupňa a zlomeniny rebier“, čo znamená, že takéto poranenie zahŕňa okrem pomliaždenia aj zlomené rebro a krvácanie do hrudnej dutiny a podobne. Z uvedeného obžalovaný vyvodzuje, že aby bolo možné v odbornom vyjadrení ustáliť aspoň nejaké poranenie, ktoré možno bodovo ohodnotiť museli sa obidvaja lekári dňa 6.11.2013 dohodnúť, aké poranenie uvedie T.. L. v lekárskej správe. Okrem uvedeného obžalovaný namieta, že T.. L. vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že dňa pri vyšetrení poškodeného zistil na jeho tele pomliaždeninu a aj podkožnú podliatinu, čo ale nezodpovedá jeho lekárskej správe zo dňa 6.11.2013, kde uviedol „iba“ pomliaždeninu a neskôr pri výpovedi uvádza nielen pomliaždeninu ale aj podliatinu. Podľa obžalovaného potom aj odborné vyjadrenie T.. O. vychádza z nesprávne označeného druhu poranenia, preto aj toto odborné vyjadrenie T.. O. je nulitné.

Vo vzťahu k odbornému vyjadreniu T.. O. obžalovaný namieta, že vyšetrovateľ opatrením požiadal o vypracovanie odborného vyjadrenia Nemocnicu s poliklinikou Michalovce (ďalej len ako „nemocnica“), pričom toto opatrenie prevzal osobne T.. O., ktorý ale nedeklaroval nijakým spôsobom právo preberania písomností za nemocnicu. Následne T.. O. vypracoval odborné vyjadrenie, ktoré označil ako úkon č. 55/2014, čiže jeho súkromnou evidenciou, nie evidenciou nemocnice, ďalej označil ako spracovateľa odborného svoju osobu, pričom neuviedol, z akého právneho titulu vypracoval práve on toto vyjadrenie, ktoré v závere opatril pečiatkou nemocnice, čo nekorešponduje s označením autora odborného vyjadrenia, nakoľko T.. O. opatruje svoje súkromné odborné vyjadrenia vlastnou pečiatkou a nie pečiatkou zamestnávateľa. Vzhľadom k týmto skutočnostiam bolo povinnosťou súdu odstrániť nezákonnosť tohto dokazovania odmietnutím tohto dôkazu

Obžalovaný namieta, že súd pri dokazovaní viny oprel svoj záver aj o úradné záznamy svedkov P., T., X. a L., čo predstavuje nezákonný postup, nakoľko ide o použitie dôkazov, ktoré boli vyhotovené pred začatím trestného stíhania.

Okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia odvoláva na dokument Mestského úradu Michalovce, označený ako „Určenie trvalého dopravného značenia, Daniela TAXI ul. Duklianska, pod sp. zn. V-3218/2013-Be zo dňa 11.7.2013“, ktorým mal mestský úrad určiť J. U. použitie a osadenie trvalého dopravného značenia. Obžalovaný v tejto súvislosti namieta, že súd nad rámec obžaloby spochybnil skoršie rozhodnutie okresného dopravného inšpektorátu o zastavení konania o priestupku voči obžalovanému a preto ak bol okresný súd toho názoru, že U. bola oprávnená parkovať ako jej to určuje povolenie mesta, tak mal súd postupom podľa Zákona o správnom konaní podať opravný prostriedok, ktorým by uplatnil výhrady voči danému rozhodnutiu.

Obžalovaný vyčíta okresnému súdu, že neskúmal a ani sa nezaoberal tým, či obžalovaný sa skutočne dopustil dopravného priestupku.

Obžalovaný poukazuje aj na ďalšiu nesprávnosť spočívajúcu v tom, že z dokumentu o určení dopravného značenia na č. I. 878 nevyplýva pre U. právo užívať konkrétne parkovacie miesto na ul. Duklianskej, nakoľko nie je možné ustáliť, v ktorej časti Duklianskej ulice presne malo byť osadené dopravné značenie a ak mohla parkovať na neznámom mieste na Duklianskej ulici, tak mala mať na tento účel uzavretú nájomnú zmluvu tak, ako to mala vo vzťahu k ďalším parkovacím miestam, ktoré užívala v meste Michalovce.

Obžalovaný napáda ďalší dôkaz a to lustráciu registra priestupkov, pričom spochybňuje účel obstarania tohto dôkazu súdom a rovnako tak napáda vecnú správnosť daného dôkazu, keďže je v ňom šesťkrát zaevidovaný ten istý priestupok.

Následne obžalovaný upriamuje pozornosť na nevybavenie jeho námietky zaujatosti zo dňa 2.3.2020 voči konajúcemu sudcovi súdu prvého stupňa. Na podporu tejto zaujatosti sudcu, obžalovaný poukázal na jeden prípad jednoznačne zaujatého konania daného sudcu, ktorý na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.2.2020 po tom, čo prokurátor vzhľadom k neprítomnosti procesných strán a svedkov navrhol hlavné pojednávanie odročiť a svedkov predviesť, uložil neprítomnému obžalovanému a svedkom poriadkovú pokutu, ktorej uloženie obžalovaný napadol sťažnosťou, na podklade ktorej nadriadený súd dané rozhodnutie okresného súdu o uložení poriadkovej pokuty zrušil.

Ďalším dôkazom svedčiacim o zaujatosti sudcu je to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sudca uviedol, že zo strany zamestnávateľa obžalovaný hodnotený nie je, pričom z pracovného posudku na č. I. 381 vyplýva, že podľa zamestnávateľa obžalovaný má všetky predpoklady, ktoré sú potrebné na prácu s právom a ľuďmi.

Obžalovaný sa nestotožnil s hodnotením svedeckých výpovedí svedkov W. a W. zo strany prvostupňového súdu, nakoľko je podľa obžalovaného právne nepreskúmateľné, na základe čoho okresný súd spochybnil daných svedkov, keďže boli vypočutí veľmi podrobne, pričom súd nijako nepreukázal žiadny konkrétny a objektívny dôvod na ich spochybnenie.

Napadnutý rozsudok je podľa obžalovaného nepreskúmateľný a spochybnený aj tým, že súd nedokázal preukázať výšku škody vo vzťahu k poškodenej bunde, nakoľko zástupca poškodeného vypovedal, že bunda bola roztrhnutá a nebola schopná ďalšieho užívania a na druhej strane poškodený P. uviedol, že bundu si zašil a naďalej ju nosí. Napriek uvedenému súd ustálil skutok tak, že spôsobenie škody na bunde zahrnul do skutku a to aj napriek tomu, že poškodeného - mesto Michalovce - s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces s odôvodnením, že výška skutočnej škody nebola v trestnom konaní riadne preukázaná. Tento rozpor vedie obžalovaného k názoru, že súd nedokázal preukázať výšku škody tak, ako ju v obžalobe stanovil prokurátor, čím došlo na strane súdu k porušeniu povinnosti zistiť skutkový stav veci bez dôvodných pochybností, v dôsledku čoho mal byť obžalovaný oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ alebo písm. c/ Tr. por.

Rozhodnutiu súdu vytyka aj to, že nezohľadnil jeho nezákonné zadržanie a predvedenie jeho osoby na oddelenie MP dňa 6.11.2013, nakoľko sa žiadneho priestupku nedopustil.

Ďalšiu nezákonnosť vidí obžalovaný v tom, že dňa 19.5.2014 vyhotovil vyšetrovateľ upozornenie o zmene právnej kvalifikácie s tým, že skutok, pre ktorý beží prípravné konanie je kvalifikovaný aj ako prečin výtržníctva, pričom uznesenie o vznesení obvinenia je vznesené za prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 232 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Do dnešného dňa neexistuje iné uznesenie o vznesení obvinenia voči obžalovanému v predmetnej trestnej veci a vyšetrovateľ, ktorý upozornil na zmenu právnej kvalifikácie, nevykonal nové dokazovanie vo veci prečinu výtržníctva a ani nevydal iné uznesenie o vznesení obvinenia, ale pre podanie obžaloby použil uznesenie, v ktorom neexistuje obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Týmto konaním prokurátor neuniesol dôkaznú povinnosť vo veci prečinu výtržníctva a svojvoľne umožnil vyšetrovateľovi rozšíriť nezákonným spôsobom petit žaloby.

Z dôvodov, ktoré podrobne rozviedol navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a rozhodol vo veci tak, že ho spod obžaloby okresného prokurátora oslobodí z dôvodu uvedeného v § 285 písm. a/, b/ Tr. por.

III.

Ešte skôr, než senát krajského súdu prejednal danú vec na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.1.2022, musel sa vysporiadať s námietkou zaujatosti, ktorú doručil obžalovaný dňa 17.1.2022. Senát po oboznámení sa s obsahom tejto námietky sa zhodol v tom, že nejde o námietku zaujatosti v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por. a preto o tejto námietke s poukazom na § 32 ods. 6 Tr. por. nekonal a ďalej pokračoval v prejednaní veci na verejnom zasadnutí v neprítomnosti obžalovaného, u ktorého doručenie predvolania bolo riadne vykázané.

Odvolací súd pred rozhodnutím vykonať verejné zasadnutie zväžil aj to, že v danom prípade nie je daný dôvod povinnej obhajoby, predchádzajúce verejné zasadnutia boli odročované z dôvodu, že obžalovaný si chcel zvoliť obhajcu, avšak od 3.9.2021 (viď č. I. 1110) si obhajcu nezvolil, čo viedlo senát k záveru, že obžalovanému bol poskytnutý dostatočný časový priestor na to, aby si zvolil obhajcu a obžalovaný sa mohol zúčastniť verejného zasadnutia. Preto súd nevidel žiadne procesne prekážky pre vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného a bez jeho obhajcu.

Na podklade takto podaného odvolania obžalovaného odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Krajský súd v tejto veci už viackrát rozhodoval. Na základe odvolania obžalovaného rozhodol dňa 28. 9. 2015 sp. zn. 8To/72/2015, keď rozsudkom podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil obžalovaného spod skutku obžaloby okresného prokurátora z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 2 Tdo 48/2016 zo dňa 28. júla 2016 podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol dovolanie obžalovaného Y. T. Z..

Na základe dovolania Generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len ako „generálna prokuratúra“) najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Tdo 29/2016 zo dňa 5. decembra 2016 rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2015 sp. zn. 8To/72/2015 bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. porušený zákon v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák. a § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por., § 285 písm. b/ Tr. por. v prospech obžalovaného. Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2015 sp. zn. 8To/72/2015 zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Krajskému súdu v Košiciach prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Krajský súd v Košiciach opätovne rozhodol dňa 22. mája 2017, keď uznesením sp. zn. 8To/152/2016 podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obžalovaného, ktoré bolo podané proti rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 1T/123/2014 zo dňa 30. 4. 2015.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ako „ústavný súd“) dňa 31. augusta 2017 rozhodol, že bolo porušené základné právo Y. T. Z. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na zákonného sudcu podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd týmto nálezom zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/29/2016 a aj obsahovo nadväzujúci rozsudok Krajského súdu v Košiciach 8To/72/2015 zo dňa 28. septembra 2015 a vyslovil právny názor, podľa ktorého rešpektujúc nezávislosť všeobecných súdov, táto sa však musí uskutočňovať nielen v zákonom, ale prioritne v ústavnom rámci, ktorého súčasťou je aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý musí vylúčiť svojvoľu v rozhodovaní a ktorého neodmysliteľnou súčasťou je právo na spravodlivé a vyčerpávajúce prejednanie každej veci.

V bode 36/ citovaného nálezu ústavný súd vyslovil záver, že všeobecný súd absolútne nevyvodil žiadne konzekvencie z prvotného nezákonného zákroku miestnych policajtov a konkrétne v zátvorke uviedol, že kontrola totožnosti pri riešení priestupku, ktorého sa sťažovateľ Y. T. Z. nedopustil a následné posúdenie ich výpovedí ako rozhodujúcich výpovedí a pod.

Po zrušení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu uvedeným nálezom a vrátením veci na nové rozhodnutie najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Tdo 56/2017 zo dňa 12. júna 2018 rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2015 sp. zn. 8To/72/2015 bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. porušený zákon v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák. a § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por., § 285 písm. b/ Tr. por. v prospech obžalovaného. Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2015 sp. zn. 8To/72/2015 zrušil a zrušili sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Krajskému súdu v Košiciach prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 8To/79/2018 zo dňa 20. mája 2019 podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V tomto uznesení krajský súd uložil okresnému súdu, aby v rámci nového prejednaní veci pri svojom rozhodovaní prihliadol a vyhodnotil aj zákonnosť procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní pri vznášaní obvinenia obžalovanému, zabezpečovaní kamerového záznamu, spôsob a formu zadržania obžalovaného a rešpektovanie pokynov prokurátora pri vykonávaní jednotlivých procesných úkonov na začiatku trestného stíhania obvineného Žofčáka a to v súlade s vysloveným právnym názorom ústavného súdu vo vzťahu k posúdeniu výpovedí poškodených.

V súlade s právnym názorom ústavného súdu, za nedostatočné vyhodnotil krajský súd aj spôsob, akým sa okresný súd vysporiadal s rozhodnutím OR PZ č. OR PZ MI-ODI2:510/201-P zo dňa 1.4.2014, ktorým bolo zastavené konanie o priestupku a preto bolo okresnému súdu uložené, aby sa dôsledne zaoberal

aj týmto rozhodnutím a v súvislosti s týmto dôkazom, aby vyhodnotil aj predloženú nájomnú zmluvu, nakoľko obžalovaný namietal, že J. O. nemala platnú zmluvu na parkovacie miesto na Duklianskej ulici, na ktorej mal byť spáchaný skutok obžaloby.

Napokon krajský súd uložil okresnému súdu dôsledne sa zaoberať zákrokom mestských policajtov z hľadiska jeho zákonnosti v zmysle vysloveného právneho názoru ústavného súdu.

Ďalej krajský súd poukázal na záväznosť právnych názorov ústavného súdu vyslovených v odôvodnení rozhodnutia, ktorým ústavný súd zrušil v konaní o ústavnej sťažnosti napádané rozhodnutie štátneho orgánu.

S poukazom na obhajobné námietky obžalovaného vyslovil ďalej krajský súd potrebu zákonným spôsobom znova venovať osobitnú pozornosť spôsobenému následku, ako aj mechanizmu útoku proti telu poškodeného P., v tomto smere zväziť znalecké dokazovanie a napokon doplniť dokazovanie o osobný výsluch svedkov W., W. a T. a v závislosti od skutočnosti, ktoré vyplynú z týchto výpovedí zväziť prípadné vykonanie rekonštrukciu priebehu skutku, nakoľko záver okresného súdu o účelovosti výpovedí týchto svedkov považoval odvolací súd za predčasný bez riadneho vypočutia daných svedkov v rámci kontradiktórneho konania.

Až po uvedenom doplnení dokazovania mal okresný súd, podľa citovaného zrušujúceho uznesenia krajského súdu, dôsledne sa vysporiadať so všetkými dôkazmi a za rešpektovania všetkých zákonných a ústavných princípov spravodlivého procesu, ako aj s poukazom na rozsiahle dôvody podaného odvolania obžalovaného, vo veci znova rozhodnúť.

Preskúmaním spisového materiálu bolo zistené, že po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie okresný súd dôsledne postupoval v zmysle vyslovených právnych názorov a pokynov, keď vykonal vo veci uložené dôkazy, zväzil potrebu vykonania ďalších dôkazov, na ktoré poukázal aj odvolací súd a následne pri dôslednom rešpektovaní vyslovených právnych názorov najmä ústavného súdu, ale aj ďalších nadriadených súdov pristúpil k vyhodnoteniu celej dôkaznej situácie a na základe tohto postupu rozhodol okresný súd napadnutým rozsudkom.

V rámci doplnenia dokazovania v súlade s uznesením Krajského súdu v Košiciach sa súd oboznámil na hlavnom pojednávaní so správou mesta Michalovce zo dňa 30.11.2019, z ktorej okrem iného vyplynulo, že na základe rozhodnutia mesta Michalovce v súlade s VZN č. 117/2009 o určení trvalého dopravného značenia Daniela Taxi ul. Duklianska č. V-3218/2013-Be zo dňa 11.7.2013 mesto Michalovce určilo J. U. vyhradené parkovacie miesto použitím a osadením trvalého dopravného značenia v zmysle § 3 ods. 2 zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách na mieste Ul. Duklianska pri Námestí osloboditeľov a to trvalé dopravné značenie: IP 16 - parkovacie miesto s vyhradeným státím a E12 - dodatková tabuľka s textom - J. O. s povolením mesta, pričom spoločnosť J. U. - J. O. bola oprávnená užívať vyššie uvedené vyhradené parkovacie miesto aj inkriminovaného dňa, t. j. 6.11.2013.

Na základe tohto nového dôkazu dospel okresný súd k skutkovému záveru, že v čase spáchania skutku bolo dané parkovacie miesto bez akýchkoľvek pochybností vyhradeným parkovacím miestom pre J. O.. Okresný súd sa skutkovo neuspokojil len s uvedeným zistením, ale dôsledne sa zaoberal aj ďalšími okolnosťami skutku, ktoré mu boli uložené nadriadeným súdom, čím zároveň reagoval na ďalšie obhajobné námietky obžalovaného.

Okresný súd sa predovšetkým zaoberal rozhodnutím správneho orgánu, ktorým bolo zastavené konanie o dopravnom priestupku obžalovaného, kde v odôvodnení tohto rozhodnutia správny orgán poukazoval na stanovisko Prezídia policajného zboru, odbor dopravnej polície Bratislava, ktorý konštatoval nesprávne osadenú a umiestnenú dopravnú značku IP 16 s dodatkovou tabuľkou E12, kde toto označenie malo byť podľa názoru Prezídia policajného zboru, odbor dopravnej polície Bratislava v tomto konkrétnom prípade doplnené o vodorovné značenie V 10d., ktorá dopĺňa zvislú značku IP 16, nakoľko pri takomto prevedení by bolo možné dopravnú značku prehliadnúť. Okresný súd vecným spôsobom podrobil právnej analýze dané rozhodnutie, ako aj stanovisko, z ktorého toto rozhodnutie vychádza a opierajúc sa o príslušnú právnu úpravu urobil výklad právnych noriem, na základe ktorého dospel k logicky odôvodnenému a vecne presvedčivému záveru o tom, že dané parkovacie miesto bolo označené správne a v súlade so zákonom. S uvedeným právnym posúdením daného rozhodnutia správneho orgánu, ktorým bolo zastavené konanie o dopravnom priestupku obžalovaného sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Za vecne správnu a presvedčivú považuje krajský súd aj úvahu okresného súdu, podľa ktorej ak by táto správa mesta Michalovce zo dňa 30.11.2019 a 3.12.2019 a samotné rozhodnutie mesta Michalovce č. V-3218/2013-Be zo dňa 11.7.2013 o určení vyhradeného parkovacieho miesta boli známe resp. predložené v danom správnom konaní, je skutočne veľmi pravdepodobné, že by mali podstatný vplyv na rozhodnutie správneho orgánu. Po tom, čo okresný súd skutkovo zistil, že predmetné parkovacie miesto bolo vyhradeným parkovacím miestom pre subjekt J. O. a bolo aj riadne označené, pristúpil

k posúdeniu konania príslušníkov mestskej polície a dospel k správne a dôvodnému záveru, že vzhľadom k uvedeným skutočnostiam konanie príslušníkov mestskej polície v čase ich zákroku bolo vykonávané plne v súlade so zákonom a tieto objektívne objasňovali priestupok, ktorý sa zjavne stal. Aj s týmto záverom okresného súdu sa krajský súd stotožnil. Okresný súd na podporu svojho záveru veľmi výstižne poukázal na fakt, že v čase objasňovania daného priestupku príslušníkmi MP skutočne ešte neexistovalo rozhodnutie ORPZ, ODI Michalovce o priestupku č. ORPZ-MI-ODI2-510/201-P zo dňa 1.4.2014, ktorým bolo konanie o priestupku zastavené a preto príslušníci MP si nemohli byť vedomí daného rozhodnutia a celkom odôvodnené boli presvedčení o spáchaní priestupku. Na základe uvedeného teda bolo vyvrátené obhajobné tvrdenie obžalovaného, že mestská policajti objasňovali neexistujúci priestupok.

Okresný súd v súlade s uloženým pokynom doplnil dokazovanie o výsluchy svedkov W. a W., pričom vzhľadom na skutočnosti, ktoré vyplynuli z výpovedí uvedených svedkov, sa okresný súd rozhodol nevykonať rekonštrukciu stíhaného skutku. Rovnako tak súd zvažoval aj vykonanie znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo a farmácia k zraneniam poškodeného, kde takéto doplnenie dokazovania vyhodnotil okresný súd ako nadbytočné, keďže z už vykonaných dôkazov súd ustálil, že poškodený bol iba strčený a nie udretý a navyše dokonca ani právna kvalifikácia stíhaného skutku podľa názoru okresného súdu neodôvodňovala potrebu doplnenia dokazovania o znalecké skúmanie zranení poškodeného. S uvedenou argumentáciou okresného súdu, pokiaľ ide o vykonanie rekonštrukcie a nedoplnenie dokazovania o znalecké dokazovanie k zraneniam poškodeného, sa odvolací súd stotožnil v celom rozsahu, pričom dodáva, že pokiaľ ide o výpovede svedkov W. a W., doplnenie dokazovania o osobné výsluchu týchto svedkov objektívne neprineslo žiadne nové skutočnosti a preto celkom logicky zotrval okresný súd na svojich pôvodných úvahách o dôveryhodnosti a presvedčivosti týchto svedeckých výpovedí, pričom odvolací súd nemá žiadne výhrady k uvedeným záverom okresného súdu. Teda tieto svedecké výpovede vyhodnotil okresný súd ako účelové v snahe napomôcť obžalovanému, v dôsledku čoho sa priklonil k verzii skutku, o ktorej vypovedali svedkovia P., T., L. a X., ktorí nielenže zhodne popísali priebeh skutku, ale navyše okresný súd nezistil u daných svedkov žiaden motív pre krivé obvinenie obžalovaného alebo úmysel mu poškodiť. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov pristúpil okresný súd k posúdeniu zákonnosti postupu príslušníkov MP, ktorí objasňovali priestupok, pričom s poukazom na novú správu mesta Michalovce, správne a zákonné označenie daného parkovacieho miesta a spôsob konania príslušníkov MP pri objasňovaní daného priestupku, dospel k vecne správne záveru o tom, že zákrok MP bol vykonaný plne v súlade so zákonom.

Krajský súd kritickým preskúmaním uvedeného myšlienkového postupu okresného nezistil žiadne logické nesprávnosti v jeho úvahách a preto sa s daným záverom o zákonnosti postupu príslušníkov MP v celom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach poukazuje na príslušné časti napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti je potrebné poznamenať, že pokiaľ ústavný súd vo svojom náleze v bode č. 36/ vytykal všeobecným súdom nevyvodenie žiadnych konzekvencií z prvotného nezákonného zákroku miestnych policajtov pri riešení priestupku, ktorého sa obžalovaný nedopustil, s daným právnym názorom sa okresný súd v celom rozsahu riadil, avšak z dôvodu podstatnej zmeny skutkového stavu oproti stavu, z ktorého vychádzal ústavný súd v čase svojho rozhodovania, zanikol samotný dôvod vyvodzovať nejaké konzekvencie, keďže postup mestských policajtov sa na základe nových dôkazov, ktoré neboli doposiaľ známe konajúcim súdom a teda ani ústavnému súdu, ukázal ako objektívne zákonný a správny.

Ak teda zovšeobecníme vyššie uvedené možno konštatovať, že okresný súd vyhovel uloženým pokynom, plne rešpektoval vyslovené názory nadriadených súdov a za týchto podmienok, opätovne na základe vlastných úvah vyhodnotil všetky vo veci vykonané dôkazy, pričom je potrebné konštatovať, že na hlavnom pojednávaní boli zákonným spôsobom vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité objasnenie veci a spravodlivé rozhodnutie súdu. Konajúci súd pred svojím rozhodnutím o obžalobe vyhodnotil každý dôkaz jednotlivo, ako aj všetky dôkazy vo vzájomných súvislostiach, na základe čoho dospel k dôkazne podloženým a logicky odôvodneným záverom, s ktorými sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje.

Okresný súd sa v dostatočnej miere venoval aj obhajobe obžalovaného, túto vecne posúdil a kriticky konfrontoval s ďalšími vykonanými dôkazmi, pričom výstižným spôsobom vysvetlil, z akých dôvodov a na základe akých úvah neuznal obranu obžalovaného, ktorými dôkazmi a nimi preukázanými skutočnosťami považuje obhajobné tvrdenia obžalovaného za nepresvedčivé, resp. za vyvrátené. Argumentácia okresného súdu, ako aj spôsob, ktorým sa prvostupňový súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného presvedčivo, vyčerpávajúco a v dostatočnej miere vysvetľuje, prečo okresný súd neuveril obžalovanému.

IV.

Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie námietky obžalovaného, krajský súd sa nimi zaoberal, preskúmal ich a vo vzťahu k nim dospel k nasledovným záverom a v konkrétnostiach k nim uvádza.

Nemožno súhlasiť s tvrdením obhajcu obžalovaného, že okresný súd sa nevysporiadal s námietkou zaujatosti, resp. že ju odmietol vybaviť, ako to uvádza obžalovaný vo svojich dôvodoch odvolania. Preskúmaním spisového materiálu odvolací súd zistil, že dňa 2.3.2020 skutočne podal obžalovaný písomné podanie, označené ako vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci z dôvodu jeho zaujatosti, nachádzajúce sa na č. l. 937 (ďalej len ako „námietka zaujatosti“). Zo zápisnice o konaní hlavného pojednávania zo dňa 10.9.2020 na str. 3 z prvého odseku vyplýva, že sudca s poukazom na § 31 ods. 6 Tr. por. o námietke zaujatosti obžalovaného nebude konať z dôvodu, že námietku zaujatosti je potrebné vzniesť bez meškania a zároveň vznesená námietka sa týka procesného postupu. Odvolací súd preskúmal obsah daného podania, označeného ako námietka zaujatosti a konštatuje, že skutočne obžalovaný v tomto podaní sumarizuje procesný postup v danej trestnej veci od podania obžaloby, pričom vytýka konajúcemu sudcovi celý rad nezákonností v jeho procesnom postupe pri vybavovaní danej trestnej veci, ako napríklad pri zadovážovaní dôkazov, ich hodnotení, nepoužití zásady in dubio pro reo, spôsobovaním prieťahov, konaním v neprospech obžalovaného, vedomé porušovanie zákonov a nadržovanie poškodenému, čo podľa obžalovaného odôvodňuje jeho námietku zaujatosti. Aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaným namietané skutočnosti, nie sú námietkou zaujatosti v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por., keďže ide len o namietanie procesného postupu sudcu a to ešte k tomu aj za také obdobie, kedy rozhodne nemožno hovoriť o vznesení námietky bez meškania. Spôsob, akým konajúci sudca vyhodnotil podanie obžalovaného a postup spočívajúci v tom, že o tejto údajnej námietke nekonal, vyhodnotil nadriadený súd ako súladný s § 31 ods. 1 a § 32 ods. 6 Tr. por. Rozhodne nemožno súhlasiť s obhajobou, že okresný súd sa nevysporiadal s údajnou námietkou a že o nej nerozhodol. Pokiaľ obžalovaný poukazuje na ďalšie prípady, ktoré majú svedčiť o zaujatosti sudcu - uloženie poriadkovej pokuty, odmietnutie preskúmať obžalobu, neodstúpenie trestného oznámenia, odmietnutie uplatnenia zásady in dubio pro reo a nesprávne zistené hodnotenie obžalovaného zo strany jeho zamestnávateľa, nejde o námietku zaujatosti v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por. Ide o namietanie postupu či rozhodovacej činnosti sudcu, ktoré sa nerieši cez inštitút námietok zaujatosti, ale na riešenie uvedených nedostatkov a pochybení z pohľadu obžalovaného slúžia iné inštitúty Trestného poriadku.

Obhajca vo svojom písomnom odôvodnení odvolania poukazuje na dopravné značky, ktorými bolo označené predmetné parkovacie miesto a s poukazom na ich význam v zmysle prílohy č. 1. vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 9/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva Zákon o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase skutku, kde konkrétne pri značke IP 16 je uvedené, že daná značka označuje určené parkovisko, kde zastavenie a státie je dovolené len pre určité vozidlo a okrem času, v ktorom je parkovisko vyhradené, môžu na takto označenom parkovisku zastaviť a stáť aj vodiči iných vozidiel, ak to nie je zakázané, z čoho následne vyvodzuje, že obžalovaný mal právo stáť na uvedenom mieste. Uvedený záver je pre odvolací súd nelogický. Na predmetných značkách, ktoré boli osadené pre toto parkovacie miesto nebol uvedený žiadny čas, v ktorom by bolo toto parkovisko vyhradené pre určité vozidlo a teda potom logicky bolo podľa názoru odvolacieho súdu parkovisko vyhradené pre oprávnený subjekt nepretržite - po celý čas a teda neexistoval žiaden iný čas mimo takto vyhradeného času, počas ktorého by mohlo nejaké iné vozidlo parkovať na danom vozidle. Opačný výklad by predstavoval popretie zmyslu určovania času, kedy je dané miesto vyhradené pre parkovanie určeného vozidla. Z tohto dôvodu tvrdenie obhajoby, že obžalovaný mal právo parkovať na uvedenom mieste, keďže na uvedenom mieste nebola umiestnená výhrada času, kedy sa parkovať nesmie, súd hodnotí ako nelogické a vecne nesprávne.

Vo vzťahu k námietke, že ochranu verejného činiteľa nepožíva orgán, ktorý prekračuje svoju právomoc odvolací súd uvádza, že s týmto právnym názorom sa možno vo všeobecnosti stotožniť, avšak je obžalovaným prezentovaný v neúplnej podobe a navyše na posudzovaný prípad tento právny názor ani nie je možné aplikovať, nakoľko vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že príslušníci MP, ktorí boli riadne v službe a teda boli verejnými činiteľmi, vykonávali zákonný zákrok v rámci svojej právomoci, nakoľko ako bolo uvedené vyššie, išlo o vyhradené parkovisko pre iné vozidlo ako vozidlo obžalovaného, toto miesto bolo správne označené a príslušníci MP teda dôvodne vykonávali zákrok za účelom objasnenia priestupku.

Na tomto mieste sa žiada dodať, že uvedený právny názor obžalovaného je podaný neúplne, čím sa skresľuje jeho zmysel a teda, ak by sme vychádzali len z takej jeho podoby, v akej ho prezentuje obžalovaný, museli by sme pripustiť to čo uvádza obžalovaný, že teoreticky, ak by aj išlo o objasňovanie neexistujúceho priestupku alebo priestupku, ktorý by nespáchala konkrétna osoba a orgán verejnej moci by neprekračoval svoju právomoc nejakým neprimerane agresívnym spôsobom, bolo by vždy prípustné, aby sa dotknutá osoba bránila za použitia fyzického násillia. Uvedené je prejavom nesprávneho

pochopenia podstaty veci. Totiž ak by sme pripustili v uvedenej podobe tento právny názor, tak by mohli nastať absurdné situácie, kedy by osoby, ktoré by boli napokon oslobodené spod obžaloby, boli oprávnené v priebehu trestného stíhania fyzicky útočiť na orgány činné v trestnom konaní či sudcov s odôvodnením, že nepoživajú žiadnu ochranu verejných činiteľov, keďže prekračujú svoje právomoci, keď stíhajú neexistujúci skutok, pričom to, že sa skutok nestal, by sa následne skutočne napokon aj preukázalo vykonaným dokazovaním a osoba by bola na záver trestného stíhania aj oslobodená v zmysle § 285 písm. a/ Tr. por. Iná situácia by pochopiteľne bola vtedy, ak by príslušníci mestskej polície použili voči obžalovanému bez splnenia zákonných podmienok fyzické násilie, ohrozovali ho strelnou zbraňou, išli mimo svojej služby vykonať domovú prehliadku obžalovaného, alebo by svojvoľne predvádzali z domu obžalovaného a podobne. V takýchto situáciách by samozrejme príslušníci mestskej polície nepoživali žiadnu ochranu verejných činiteľov a voči ich konaniu by bolo možné sa brániť napríklad aj za použitia fyzického násillia. Preto je potrebné doplniť obžalovaným prezentovaný právny názor o nevyhnutné použitie podmienok nutnej obrany podľa § 25 a či oprávneného použitia zbrane podľa 26 Tr. zák. zo strany brániacej sa osoby. Teda orgán prekračujúci svoje právomoci nepoživa ochranu verejného činiteľa, avšak osoba, voči ktorej sa takýto nezákonný zákrok realizuje, sa môže brániť voči tomuto zákroku len za podmienok nutnej obrany, t.zn. že obrana nesmie byť celkom zjavne neprimeraná útoku. Zjednodušene povedané, keď orgán verejnej moci prekračuje svoje právomoci, ale nie sú bezprostredne a vážne ohrozené život a zdravie osoby, voči ktorej takto zakročuje, nie je táto osoba oprávnená automaticky a neobmedzeným spôsobom pristupovať k použitiu fyzického násillia. Uvedené je v súlade aj s rozhodnutím najvyššieho súdu R 47/1980, na ktorý poukázal aj samotný obžalovaný vo svojom odvolaní. V tomto uznesení najvyšší súd vyslovil názor, že ak príslušník ZNB prekročí svoju právomoc a uskutočňuje zákrok, na ktorý nie je podľa zákona oprávnený, nepoživa ochranu verejného činiteľa podľa § 155, §156 Tr. zák.. Útok na jeho zdravie pri takomto zákroku, ak občan prekročí hranice nutnej obrany, možno prípadne posúdiť len ako trestný čin proti zdraviu (§ 221 a nasl. Tr. zák.). V uvedenom rozhodnutí išlo o príslušníka, ktorý mimo službu, v civilnom obleku zisťoval kde obvinený býva, odišiel ešte pred príchodom hliadky polície spolu s ďalšími súkromnými osobami za poškodeným do jeho domu a o 00:30 hod. vošiel do jeho bytu, kde poškodený spal a po preukázaní sa preukazom polície tohto vyzval, aby sa obliekol a išiel s ním. Za tohto skutkového stavu predmetného judikátu vyplýva, že išlo o intenzívnejší zásah do práv obvineného a navyše príslušníkom polície, ktorý nebol v službe a bol oblečený v civilnom oblečení. Ak porovnáme skutkový podklad judikátu s posudzovaným prípadom vidíme, že ide o diametrálne odlišné prípady.

Keďže zákrok mestskej polície posúdil súd ako zákonný, bolo zákonné aj jeho predvedenie na oddelenie mestskej polície. Pokiaľ ide o jeho odovzdanie vyšetrovateľovi uvedenému postupu bolo vytknutá nesprávnosť už zo strany prokurátora. V tomto smere bolo potrebné, aby vyšetrovateľ zvolil iný vhodnejší postup, avšak na druhej strane je potrebné povedať aj to, že v danom období obžalovaný vykazoval podozrivé spôsoby správania sa, o ktorom zhodne vypovedali príslušníci MP a teda je dôvodná pochybnosť, či bol po celý čas, ktorý sa vytýka vyšetrovateľovi, schopný absolvovať procesné úkony, ktoré podľa prokurátora mal s obžalovaným vykonať vyšetrovateľ. Z uvedeného dôvodu súd konštatuje, že vyšetrovateľ sa síce formálne dopustil istých pochybení pri prevzatí obžalovaného, avšak nedá sa jednoznačne povedať, že len nečinnosť vyšetrovateľa spôsobila dĺžku celkového obmedzenia osobnej slobody obžalovaného od jeho zadržania po odovzdanie vyšetrovateľovi, nakoľko je otáznne, či by v prípade, ak by bol obžalovaný bezodkladne prevzatý vyšetrovateľom, či tento mohol s ním vykonávať bezodkladne procesné úkony v zmysle § 85 ods. 4 Tr. por.. Napriek uvedenému súd tieto skutočnosti zohľadnil pri ukladaní trestu obžalovaného na inom mieste tohto rozhodnutia. Obžalovaný spolu so svojím obhajcom namietali ďalej aj rozpory pri ustálení zranení poškodeného. Pokiaľ obžalovaný namietal nesprávnosť klasifikácie diagnózy, ktorú určil T. L. v zmysle MKH - 10, uvedenú výhradu považoval odvolací súd, aj vzhľadom na právnu kvalifikáciu skutku za skutkovo a právne irelevantnú. Je pravda, že T. L. vo svojom náleze uviedol len pomliaždenie hrudníka bez podkožnej podliatiny, avšak pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní hovoril popri pomliaždenine aj o podkožnej podliatine, čo vníma obžalovaný ako výrazný rozpor. Uvedenú podliatinu potvrdil vo svojom odbornom vyjadrení aj T. O.. Odvolací súd sa zaoberal týmto rozporom a dospel k záveru, že nejde vo svojej podstate o žiadny rozpor, nakoľko je všeobecne známe, že pomliaždeniny sa obvykle prejavujú aj hematómom, ktorý je bežným sprievodným znakom pomliaždenia kože. Preto súd nevníma uvedené ako rozpor a zahrnutie prítomnosti tohto hematómu do skutkovej vety rozhodnutia posúdil ako správne a podporené vykonanými dôkazmi. Opakovane je potrebné zdôrazniť, že samotné ustálenie zranenia poškodeného nie je v posudzovanej veci až tak podstatné, nakoľko predmetom konania nie je trestný čin proti životu a zdraviu, pričom už samotné preukázanie zranenia len potvrdzuje verziu poškodeného a svedčí o vyššej miere intenzity fyzického napadnutia poškodeného, čo zvyšuje závažnosť konania obžalovaného nad

mieru § 10 ods. 2 Tr. zák., čo po materiálnej stránke zakladá trestnosť činu. V tejto súvislosti odvolací súd reaguje aj na ďalšiu výhradu obžalovaného, podľa ktorého nebolo jednoznačne ustálené či poškodeného udrel alebo sotil. V reakcii na túto námietku je potrebné uviesť, že okresný súd venoval dostatočnú pozornosť danej otázke, keď dôsledne k tejto skutočnosti vypočul tak poškodeného, ako aj T.. O. a na základe toho, čo z uvedených dôkazov vyplynulo správne ustálil, že išlo tú verziu útoku, ktorá bola v prospech obžalovaného. Preto aj túto námietku súd vyhodnotil ako neopodstatnenú a nedôvodnú.

Obžalovaný vytýka isté nedostatky aj odbornému vyjadreniu T.. O.. Vo vzťahu k týmto výhradám obžalovaného krajský súd uvádza, že nemožno súhlasiť s obžalovaným, že opatrením vyšetrovateľa bola na podanie odborného vyjadrenia pribratá nemocnica, nakoľko v opatrení je ako adresát uvedený popri nemocnici aj T.. O.. Preto súd nevidí problém v tom, že uvedené opatrenie prevzal T.. O., keďže opatrenie bolo adresované jemu a preto aj celkom logicky on vypracoval dané odborné vyjadrenie a označil ho svojím číslom znaleckého úkonu, čo prakticky ani nemusel robiť. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo správne, že dané odborné vyjadrenie bolo označené pečiatkou danej nemocnice s menom T.. O.. To, že táto pečiatka nemocnice nekorešponduje s tým, že toto odborné vyjadrenie T.. O. označil číslom úkonu nemusí znamenať automaticky nesprávnosť, nakoľko tento rozpor je z pohľadu súdu nepodstatný, nakoľko ide o odborné vyjadrenie, ktoré sa robí mimo znaleckú činnosť v zmysle § 141 ods. 1 Tr. por. a teda je irelevantné, že sa ako spravovateľ uvedie nemocnica a zároveň sa označí aj číslom odborného vyjadrenia, podľa súkromnej evidencie znalca. Uvedené číslo odborného posudku a označenie T.. O. na prvej strane tohto odborného vyjadrenia ako znalca, uvedeným odborom a odvetvia tam jednoducho nemuselo byť, ale keď je to tam uvedené, vo svojej podstate to nijako neznižuje a nedegraduje výpovednú hodnotu samotného odborného vyjadrenia. Na základe týchto úvah aj tieto výhrady obžalovaného vyhodnotil súd ako nedôvodné. Obžalovaný a ani obhajca sa nestotožnili s vyhodnotením výpovedi svedkov W. a W. zo strany konajúceho súdu, pretože podľa ich názoru rozpory v ich výpovediach, na ktoré poukazoval okresný súd, neboli podstatné. S danou výhradou sa odvolací súd nemohol stotožniť. Okresný súd jasne a zrozumiteľne odôvodnil, na základe akých úvah dospel k názoru o tendenčnosti výpovedí týchto svedkov, pričom krajský súd sa s danými úvahami okresného súdu stotožnil, nakoľko obžalovaný a ani jeho obhajca neuviedli nejaké vecné argumenty k svojim tvrdeniam, ktoré by dokázali presvedčiť odvolací súd o opaku.

Obhajoba ďalej namieta nesprávnu právnu kvalifikáciu v tom zmysle, že súbeh trestného činu výtržníctva a útoku na verejného činiteľa je vylúčený pre faktickú komzupciu a že nebolo skúmané, či konanie obžalovaného vyvolalo nejaké pohoršenie u osôb, ktoré by boli prítomné na mieste činu. Predovšetkým je potrebné povedať, že ani odborná literatúra a ani súdna prax nevylučujú jednočinný súbeh týchto trestných činov a to ani pre faktickú komzupciu. Okresný súd správne kvalifikoval daný skutok, keď ho podriadil pod všetky skutkové podstaty trestných činov, pod ktoré mohol byť daný skutok subsumovaný, pričom pre ustálenie súbehu rôznych trestných činov bolo rozhodujúce určenie objektov - teda chránených spoločenských vzťahov, voči ktorým obžalovaný útočil. Je nepochybné, že obžalovaný použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, čím spáchal prečin útoku na verejného činiteľa a zároveň sa dopustil slovne a fyzicky hrubej neslušnosti na mieste verejnosti prístupnom tým, že napadol iného, čím porušil aj ďalší chránený záujem na verejnom poriadku a dodržiavaní zásad slušného správania na verejnosti a teda spáchal aj prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Práve touto kvalifikáciou súbehu dvoch trestných činov sa vyčerpala ochrana všetkých chránených objektov, voči ktorým obžalovaný útočil svojím protiprávnym konaním a jedine takouto právnou kvalifikáciou je možné odlíšiť prípady, kedy by došlo k fyzickému útoku na verejného činiteľa napríklad v uzavretej kancelárii, teda mimo verejného priestranstva.

Pokiaľ ide o výhrady obžalovaného, že pre trestný čin výtržníctva mu nebolo vznesené obvinenie a že len dňa 19.5.2014 došlo k upozorneniu na zmenu právnej kvalifikácie, tak je potrebné uviesť, že táto námietka je tiež neopodstatnená. Ide o zákonný postup orgánov činných v trestnom konaní upravený Trestným poriadkom. Pre prečin výtržníctva nebolo potrebné vznášať ďalšie obvinenie, pretože nejde o ďalší skutok, teda nerozširovalo sa mu obvinenie o ďalší skutok, ale len skutok, pre ktorý mu už bolo vznesené obvinenie sa ďalej posudzovalo aj ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a preto správne postupoval vyšetrovateľ, ak upovedomil obvineného o tejto zmene právnej kvalifikácie. Rozhodne však nedošlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní k nadhodnoteniu či k podhodnoteniu právnej kvalifikácie, ako sa to snaží naznačiť obžalovaný vo svojom odvolaní poukazom na judikát trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline sp. zn. Jtk 13/11 zo dňa 16.11.2013, či k nezákonnému postupu orgánov činných v trestnom konaní v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku o vyšetrovaní vecí v prípravnom konaní.

V.

Obžalovaný vo svojom odôvodnení odvolania vyčíta prokurátorovi, že obžalobu postavil na nepravdivom skutkovom základe, keď v skutkovej vete svojej obžaloby uviedol, že obvinený bol vyzvaný na preukázanie svojej totožnosti z dôvodu neoprávneného parkovania, pričom v čase podávania obžaloby, orgány činné v trestnom konaní mali vedomosť o rozhodnutí ORPZ, ODI Michalovce o priestupku č. ORPZ-MI-ODI2-510/201-P zo dňa 1.4.2014, ktorým bolo zastavené konanie o priestupku, z čoho vyplýva, že objasňovali neexistujúci priestupok a svojím postupom hrubo zasiahli do práv obžalovaného. Formuláciou „bol vyzvaný na preukázanie svojej totožnosti práve z dôvodu tohto neoprávneného parkovania na uvedenom mieste“ sa podľa názoru odvolacieho súdu nechce vyjadriť to, či išlo o neoprávnené alebo oprávnené parkovanie, ale z akého dôvodu bol obžalovaný vyzvaný na preukázanie svojej totožnosti, pričom z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že príslušníci MP skutočne objasňovali v danom čase a na danom mieste činu odôvodnené podozrenie z neoprávneného parkovania a z tohto dôvodu aj realizovali služobné úkony vo vzťahu k obžalovanému. Obžalovaný vytrháva zo širších súvislostí výraz „neoprávneného parkovania“ a takto bez spojitosti s ďalšími súvislosťami formuluje svoju výhradu, ktorá vychádza síce z pravdivých okolností teda, že v čase podania obžaloby už bolo orgánom činným v trestnom konaní objektívne známe rozhodnutie o priestupku obžalovaného v súvislosti s daným parkovaním, avšak použitou formuláciou sa nevyjadruje a nechce povedať to, aké bolo po právnej stránke parkovanie, ale aký bol dôvod realizovania služobného zákroku. Teda nemožno súhlasiť s obžalovaným, že v skutkovej vete obžaloby prokurátor uvádza nepravdivé skutkové tvrdenie. Vo všeobecnosti, ak by aj v obžalobe, presnejšie v jej skutkovej vete bola uvedená skutočnosť, ktorá by bola v rozpore s objektívnou realitou, ďalší procesný postup spočívajúci v prejednaní danej trestnej veci pred súdom má napraviť túto nesprávnosť, pretože až následné, pred súdom vykonané dokazovanie ustáľuje skutok a až na základe dokazovania vykonaného pred súdom sa ustáli skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a až takto ustálený skutkový stav je potom základom pre rozhodnutie súdu o skutku, kedy súd vo svojom rozhodnutí v merite veci upraví skutok oproti obžalobe tak, ako vyplynul z vykonaného dokazovania a teda k náprave takýchto nesprávností dochádza prirodzene v ďalšom štádiu trestného konania postupom súdu, kedy sa správne ustália jednotlivé skutkové okolnosti. Konkrétne v danej veci ďalšie vykonávanie dôkazov prinieslo dôkazne podložené závery okresného súdu o neoprávnenom parkovaní obžalovaného. Z uvedeného dôvodu sa táto odvolacia námietka javí byť ako nepodstatná, nakoľko je právne irelevantné, ak by aj prokurátorom použitá formulácia vyjadrovala samotnú neoprávnenosť parkovania v rozpore s rozhodnutím o priestupku obžalovaného (i keď KS zdôrazňuje, že podľa jeho hodnotenia išlo o vyjadrenie dôvodu, pre ktorý bol obžalovaný vyzývaný na preukázanie svojej totožnosti), nakoľko v konečnom dôsledku na základe vykonaného dokazovania bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že išlo o parkovacie miesto vyhradené pre oprávnený subjekt a teda parkovanie obžalovaného na danom mieste bolo protiprávne. Rovnako sa nemožno stotožniť s tvrdením obžalovaného, že MP vedome objasňovali neexistujúci priestupok a svojím postupom hrubo zasiahli do práv a slobôd obžalovaného. Príslušníci podľa okolností prípadu, ktoré im boli známe v čase vykonávania ich služobných úkonov celkom dôvodne mohli mať podozrenie zo spáchania priestupku a teda bolo ich povinnosťou vykonať úkony za účelom objasnenia tohto priestupku, preto celkom odôvodnene vyzvali obžalovaného k predloženiu dokladu totožnosti. V uvedenom postupe príslušníkov polície nemožno vidieť hrubý alebo inak nezákonný zásah do práv a slobôd obžalovaného. Rovnako nemožno súhlasiť s obžalovaným, že z dôvodov, ktoré uvádza vo svojom odvolaní nemala byť obžaloba prijatá súdom preto, že skutok sa nestal a konanie je postavené na fiktívnych a nezákonných výpovediach príslušníkov mestskej polície a lekárov. Skutočnosť, že skutok sa nestal, alebo že obžaloba je postavená na nezákonných dôkazoch ešte a priori nemusí byť dôvodom pre odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi. Samotná podstata dokazovania je koncentrovaná do konania pred súdom a v kontradiktórnom súdnom konaní takáto situácia má nájsť svoje vyústenie v neunesení dôkazného bremena prokurátorom, čo následne a logicky nájde svoje vyjadrenie v oslobodení obžalovaného spod obžaloby.

V ďalšej časti svojho odôvodnenia obžalovaný napáda neodstúpenie trestného oznámenia na príslušníkov MP okresným súdom príslušnému orgánu, nachádzajúce sa na č. I. 233. V prvom rade je potrebné uviesť, že na spomínanom čísle listu predloženého spisu sa nenachádza trestné oznámenie na príslušníkov MP, ale trestné oznámenie na vyšetrovateľa OR PZ OKP Michalovce T. T. K. I.. Je pravda, že dané podanie obžalovaného generálna prokuratúra posúdila ako súčasť jeho obhajoby a postúpila ho do predmetného konania vedeného v tom čase na okresnom súde. Okresnému súdu vytkávaný postup spočívajúci v tom, že neodstúpil toto trestné oznámenie príslušným orgánom s odôvodnením, že súdu neprislúcha vybavovať trestné oznámenia, nakoľko nie je orgánom činným v trestnom konaní, hodnotí odvolací súd ako správny a súladný so zákonom. Správne bolo posúdiť toto trestné oznámenie ako

súčasť obhajoby, pretože predsúdne konanie a súdne konanie tvoria jeden celok trestného stíhania obžalovaného a v konaní pred súdom možno tiež odstrániť určité nezákonnosti prípravného konania, ktoré sú podstatné z pohľadu rozhodovania o vine a treste obžalovanej osoby. Uvedené platí bez výhrad ak si uvedomíme, že obžalovaný v uvedenom trestnom oznámení namieta kontradiktórnosť výsluchu svedkov v prípravnom konaní. Na margo uvedeného sa žiada uviesť, že práve nekonradiktórne vypočutie svedkov v prípravnom konaní sa bežne v praxi odstraňuje konradiktórnym výsluchom svedka na hlavnom pojednávaní. V nadväznosti na túto výhradu obžalovaného treba ešte dodať, že odvolací súd nemohol stotožniť ani s ďalšou námietkou obžalovaného, podľa ktorej príslušníci MP nemohli byť v predmetnom konaní v postavení svedkov, nakoľko nepostúpením trestného oznámenia okresným súdom nebola objasnená ich trestná činnosť, nakoľko v tejto argumentácii obžalovaného nevidí žiadny právny a ani racionálny podklad.

Vo vzťahu k obstarávaniu dôkazov zo strany súdu v prospech žalobcu a poškodeného, ktoré tiež obžalovaný vytyka okresnému súdu je potrebné uviesť, že nemožno súhlasiť s tým, že by súd obstarávaním dôkazov, ktoré neboli navrhnuté procesnými stranami nadržoval niektorej z procesných strán. Právo súdu z vlastnej iniciatívy obstarávať dôkazy vyplýva z § 2 ods. 11 Tr. por., pričom nemožno súhlasiť s obžalovaným ani v tom, že by okresný súd opakovane obstarával tie isté dôkazy, ktoré už boli v spise. Predovšetkým treba uviesť, že v prípravnom konaní bola zabezpečená do spisu fotokópia hliadkovej knihy, dňa 25.11.2014 súd zabezpečoval od MP kópiu knihy denných hlásení zo dňa 6.11.2013, pričom MP na základe tejto žiadosti doručila kópiu priestupkového spisu s kópiou výpisu z protokolu udalostí. Teda jednoznačne možno povedať, že MP nezaslala súdu ten listinný dôkaz, o ktorý žiadal súd, preto bolo pochopiteľné, že súd novou žiadosťou zo dňa 19.12.2014 požiadal opätovne o doručenie kópie knihy denných hlásení z inkriminovaného dňa a kópiu hliadkovej knihy členov zasahujúcej hliadky inšp. P. a inšp. T. Je pravda, že hliadková kniha P. už bola súčasťou spisového materiálu, ale toto opakované vyžiadanie aj hliadkovej knihy P. súd nevníma ako nejakú nezákonnosť. Dňa 3.4.2020 súd vyžiadaval z MP správu kto dňa 6.11.2013 vykonával činnosť mestskej polície aj s uvedením zloženia jednotlivých hliadok MP a ich územného pôsobenia. Teda išlo o zistenie podrobnejších skutočností, než ktoré boli zistené predchádzajúcim obstarávaním dôkazov, pričom odvolací súd pozitívne hodnotí obstaranie tohto dôkazu, nakoľko ním bolo preverené, kto objektívne bol v inkriminovanom čase v službe, teda bol verejným činiteľom a to aj s prihliadnutím na územnú pôsobnosť a rozhodne nemožno vytykať súdu, že obstarával dôkazy tendenčne nad rámec obžaloby.

Uvedeným postupom bol získaný rozpis služieb na deň 6.11.2013, ktorý údajne podľa obžalovaného je formálne a obsahovo iný než rozpis služieb v knihe hlásení na č. I. 268 - 275. Formálny rozdiel je pochopiteľný, keďže ide o dva rôzne listinné dôkazy - na jednej strane ide o rozpis služieb na č. I. 989 a na druhej strane o fotokópiu Knihy záznamov operačného MzKS a PCO zo dňa 6.11.2013, pričom po obsahovej stránke nie je medzi nimi rozpor, nakoľko z rozpisu služieb na č. I. 989 vyplýva, že pešiu hliadku označenú ako „Michal č. 8“ tvorili inšp. P. a ml. inšp. T. v čase od 13:00 do 21:00 hod., pričom v Knihe záznamov operačného MzKS a PCO zo dňa 6.11.2013 na č. I. 272 k príslušnému dňu sú uvedené len motohliadky, teda obsahový rozpor nebol zistený žiadny. Podstatou pre súd je skutočnosť, že v danej knihe nie je uvedená pešia hliadka označená ako „Michal č. 8“ v inom zložení než je uvedená na č. I. 989.

Pokiaľ obžalovaný poukazom na kópiu hliadkovej knihy inšp. P. vyslovuje pochybnosti, v zmysle ktorých k zraneniu poškodeného a k poškodeniu uniformy poškodeného mohlo dôjsť pri objasňovaní priestupku zo strany inšp. P. voči osobe označenej ako T. V. alebo A. X. a za ďalšie, že v danej knihe nie je záznam, ktorý by potvrdzoval napadnutie poškodeného z jeho strany, odvolací súd sa zaoberal uvedenou obhajobou a konštatuje, že uvedené pochybnosti sú vyvrátené výpoveďami svedkov T., L., X. a tiež samotného poškodeného, preto úvahy o vzniku zranení poškodeného a poškodení uniformy pri objasňovaní priestupku vo vzťahu k T. V. či X., nemajú žiadny podklad vo vykonanom dokazovaní. Pokiaľ obžalovaný vidí potvrdenie jeho verzie v tom, že on sám vypovedal, že už v čase keď k nemu pristúpil poškodený bola jeho uniforma poškodená, vyznievajú špekulatívne a súd ich vníma ako prirodzený prejav obhajoby obžalovaného, ktorým obžalovaný uvádza všetko, čo by mohlo slúžiť na jeho obranu. Skutočnosť, že napadnutie poškodeného zo strany obžalovaného nie je zachytené v knihe denných hlásení je síce pravdivá, avšak sama osebe nie je dostatočná na spochybnenie viny obžalovaného, nakoľko vo veci boli vykonané ďalšie dôkazy, ktoré vinu obžalovaného presvedčivo preukazujú. Záznamy hliadkovej knihy inšp. P. vníma odvolací súd ako ďalší dôkaz o tom, že poškodený bol v čase útoku riadne v službe a bol verejným činiteľom.

Obžalovaný spochybňuje aj svedeckú výpoveď svedka O.. Podľa názoru súdu nepreverenie výpovede svedka v tom, či skutočne prijal oznámenie o priestupku od neznámej osoby, rozhodne nediskvalifikuje presvedčivosť a dôveryhodnosť jeho výpovede a rovnako nezodpovedá listinným dôkazom tvrdenie

obžalovaného, že sv. O. nie je zapísaný v knihe denných hlásení ako to uvádzal na hlavnom pojednávaní, pretože stálu službu nevykonával svedok O., ale I. X.. Podľa záznamu na č. I. 272 N. X. bola v inkriminovanom čase operačným dôstojníkom, pričom tento záznam nezachytáva kto bol stálou službou, avšak o stálej službe svedčí rozpis služieb na č. I. 989, z ktorého je zrejmé, že stálu službu skutočne vykonával svedok O.. Na základe týchto skutočností ani táto námietka obžalovaného nie je dôvodná. Obžalovaný namieta, že jeho vina bola vyslovená okresným súdom aj na základe úradných záznamov svedkov P., T., X. a L., v čom vidí obžalovaný nezákonnosť týchto dôkazov, nakoľko boli vyhotovené pred začatím trestného stíhania. Vo vzťahu k týmto dôkazom krajský súd zastáva názor, že tieto úradné záznamy - vyhotovené pred začatím trestného stíhania neboli nosnými dôkazmi, len na základe ktorých by bola vyslovená vina obžalovaného. Osoby, ktoré spísali dané záznamy boli riadne vypočutí v konaní pred súdom a práve tieto svedecké výpovede predstavovali dôkazný základ pre vyslovenie záverov o vine obžalovaného.

Vo vzťahu k spochybneniu správnosti rozhodnutia ODI Michalovce o zastavení konania o priestupku obžalovaného zo strany konajúceho súdu obžalovaný uviedol, že okresný súd v takomto prípade mal, v zmysle zákona o správnom konaní, podať opravný prostriedok, v ktorom mal uplatniť svoje výhrady. Odvolací súd nevidí racionálny dôvod na uvedený postup, keďže ako správne uviedol aj okresný súd, v danej trestnej veci okresný súd neskúmal a ani sa nezaoberal tým, či obžalovaný spáchal priestupok, pretože na zistenie a prejednanie priestupku sú príslušné iné orgány a otázka spáchania priestupku je pre posúdenie viny obžalovaného právne a skutkovo irelevantná, nakoľko aj v prípade, ak by sa obžalovaný nedopustil priestupku neodôvodňovalo by ho to napádať príslušníkov MP.

Svoju pozornosť venoval odvolací súd aj námietke obžalovaného, že z dokumentu o určení dopravného značenia na č. I. 878 nevyplýva, ktoré konkrétne parkovacie miesto bola J. O. oprávnená užívať a že na toto parkovacie miesto na Duklianskej ulici nebola uzavretá nájomná zmluva tak, ako to bolo vo vzťahu k iným parkovacím miestam. S uvedeným možno súhlasiť, teda nie je presne určené, o ktoré parkovacie miesto sa jedná, avšak ak sa v zmysle daného rozhodnutia mesta osadili dopravné značky, ktoré označovali dané konkrétne parkovacie miesto a oprávnený subjekt toto miesto využíval bez toho, aby to namietalo samotné mesto, teda nikto zo zainteresovaných strán nespochybňoval tento pokojný stav užívania, nie je dôvod spochybňovať daný stav veci. To, že k danému miestu nie je nájomná zmluva je podľa názoru súdu právne irelevantné pre posúdenie toho, že fakticky skutkovo obžalovanému muselo byť v čase skutku zrejmé, že ide o vyhradené miesto parkovania, na ktorom nie je oprávnený parkovať, keďže v tom čase ani on sám nemal žiadnu vedomosť a nejakej nájomnej zmluve.

Obžalovaný napáda správnosť svojej lustrácie v registri priestupkov tým, že je v ňom šesťkrát zapísaný nesprávny priestupok. Uvedenú námietku vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú, nakoľko táto nesprávna lustrácia v ničom nepriťažila obžalovanému a evidentne na ňu okresný súd ani neprihliadal, nakoľko, ako je zrejmé z výroku o treste, okresný súd priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., teda že viedol riadny život. Treba vysvetliť, že predpokladom priznania tejto okolností je, že súdaná osoba nebola trestne odsúdená a ani priestupkovo postihnutá.

Obžalovaný vyčíta okresnému súdu, že do skutku rozsudku zahrnul aj spôsobenie škody mestu Michalovce vo výške 86,34 € a to poškodením uniformy príslušníka MP, napriek tomu, že poškodeného mestu Michalovce súd odkázal s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces s odôvodnením, že výška skutočnej spôsobenej škody nebola preukázaná, čo obžalovaný vníma ako rozpor, pre ktorý je rozsudok spochybnený. S uvedeným chápaním daného stavu sa krajský súd nemohol stotožniť. Vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že mestu Michalovce bola poškodením uniformy spôsobená škoda vo výške 86,34 €. Uvedená škoda je daná cenou uniformy, za ktorú bola poškodená uniforma nadobudnutá, čo vyplýva z vykonanej faktúry. Na druhej strane otázka náhrady škody je iná právna kategória, pretože nie vždy sa musí nahrádzať spôsobená škoda obstaraním novej veci, ale možné sú aj iné spôsoby náhrady škody, napríklad aj uvedením do pôvodného stavu. Ak by bolo nepochybne preukázané to, čo tvrdil zástupca poškodeného, že uniforma je nepoužiteľná, prichádzalo by do úvahy nahradenie škody v uplatnenej výške. Keďže však v tomto smere vznikli isté pochybnosti, pretože poškodený P. vypovedal, že si bundu zašil a riadne ju ďalej užíva, bola správnejšie nepriznať uplatnený nárok na náhradu škody v uplatnenej výške, ale poškodeného odkázať na civilný proces, nakoľko pre zákonné priznanie náhrady škody bude potrebné vykonať ďalšie dôkazy, resp. opakovať dôkazy, čo presahuje potreby trestného konania.

Na verejnom zasadnutí odvolací súd sa oboznámil s podaním obžalovaného zo dňa 23.12.2020 a 29.12.2020, odstúpeným z generálnej prokuratúry prostredníctvom krajskej prokuratúry odvolaciemu súdu dňa 27.1.2021 a nachádzajúce sa na č. I. 1054 - 1079. Obsah týchto podaní posúdil odvolací

súd v súlade s názorom generálnej prokuratúry ako súčasť obhajoby obžalovaného a preto sa so skutočnosťami uvedenými v týchto podaniach vecne zaoberal.

Krajský súd konštatuje, že podaním zo dňa 23.12.2020 sa obžalovaný domáhal na generálnej prokuratúre poskytnutia informácie o spôsobe vybavenia jeho trestného oznámenia zo dňa 6.11.2014. Zo spisového materiálu je zrejmé, že toto podanie obžalovaného zo dňa 6.11.2014 bolo tiež odstúpené generálnou prokuratúrou okresnému súdu dňa 15.12.2014 ako súčasť obhajoby obžalovaného a toto podanie teda bolo súčasťou konania pred súdom prvého stupňa. Pokiaľ ide o druhé podanie obžalovaného zo dňa 29.12.2020 adresované priamo do rúk generálneho prokurátora, v ňom obžalovaný popisuje priebeh skutku, pre ktorý je trestne stíhaný, postup, akým bol predvedený na oddelenie mestskej polície, ako začalo jeho trestné stíhanie v tejto veci a ako prebiehalo prípravné konanie. V tomto smere vytyka celý rad pochybení a nezákonností v rámci predsúdneho konania a žiada generálneho prokurátora o prešetrenie prípadu a zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia.

Pokiaľ obžalovaný namieta nemožnosť začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia na základe úradných záznamov, túto námietku uplatnil už obžalovaný v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a o tejto námietke bolo rozhodnuté dozorujúcim prokurátorom tak, že nebola uznaná za dôvodnú, ako to vyplýva z uznesenia Okresnej prokuratúry v Michalovciach v sp. zn. 1 Pv 954/13 zo dňa 13.11.2013, preto sa s touto námietkou už krajský súd nezaoberal.

Obžalovaný následne napáda odborné vyjadrenie T. O., ustálenie zranení a diagnózy zranení u poškodeného P. ošetrojúcim lekárom T. L., poukazuje na možnosť spôsobenia zranení poškodeného inými priestupcami (...), správnosť skutkových tvrdení obžaloby (služobný zákrok a nedovolené parkovanie), zastavenie konania o priestupku, poškodenie bundy a zabezpečenie fotokópií knihy denných hlásení a rozpisu služieb súdom a to prakticky z tých istých dôvodov, ako vo svojom odvolaní. S uvedenými námietkami sa už krajský súd vysporiadal na inom mieste v tomto rozhodnutí a preto k uvedeným námietkam len odkazuje na príslušnú časť svojho odôvodnenia.

Obžalovaný v predmetnom podaní namieta, že zástupkyňa poškodenej VŠZP a zástupca mesta Michalovce boli v prípravnom konaní vypočutí v jeho neprítomnosti. Uvedenú výhradu súd považuje za bezpredmetnú, nakoľko obžalovaný pri skončení vyšetrovania a oboznamovaní sa so spisom mal možnosť žiadať o opätovný výsluch týchto svedkov, avšak ako je zrejmé zo spisu, obžalovaný nevyužil toto svoje právo a oboznamovania sa so spisom sa nezúčastnil. To, že nebol prítomný pri výsluchu daných osôb bolo následne zhojené na hlavnom pojednávaní, keď zástupca mesta bol vypočutý na hlavnom pojednávaní dňa 2.12.2014 v prítomnosti obhajcu obžalovaného a výpoveď zástupkyne VŠZP bola prečítaná na hlavnom pojednávaní konanom dňa 30.4.2015 so súhlasom obžalovaného a prokurátora, teda ak chcel, mohol obžalovaný trvať na osobnom výsluchu menovanej svedkyne.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že s touto poškodenou súd konal napriek tomu, že si neuplatnila nárok na náhradu škodu, je potrebné uviesť že Trestný poriadok rozlišuje medzi procesnými právami poškodenej osoby a nárokom poškodeného na náhradu škody. Pokiaľ poškodený vyhlási, že si neuplatňuje nárok na náhradu škody, ako to bolo v prípade poškodenej VŠZP, neznamená to že sa vzdala ostatných svojich procesných práv poškodeného a teda je naďalej riadnou stranou trestného konania a súd musí konať za plného rešpektovania jeho práv.

Obžalovaný namietal aj to, že okresným súdom nebol vypočutý v pozícii svedka náčelník MP. Vypočutie daného svedka ani z pohľadu odvolacieho súdu nebolo nevyhnutné, nakoľko skutkový stav bol náležite objasnený a preukázaný v dostatočnej miere pre rozhodnutie vo veci.

S jedinou výhradou obžalovaného je možné sa stotožniť a to, že vo veci mala byť podaná obžaloba s odôvodnením. Uvedené procesné pochybenie zo strany okresného prokurátora však nemalo žiaden dopad na správnosť a zákonnosť rozhodnutia súdu o vine obžalovaného. A preto túto námietku vyhodnotil súd ako bezpredmetnú.

Ďalej bolo oboznámené podanie obžalovaného na č. I. 1123 - 1124. Preskúmaním obsahu tohto podania dospel odvolací súd k záveru, že toto podanie obsahuje popri skutočnostiach, ktoré sú odvolaciemu súdu známe z iných podaní obžalovaného a s ktorými sa už vecne odvolací súd vysporiadal, aj ďalšie skutočnosti, ktoré svojou povahou nie sú významné z pohľadu obhajobných námietok obžalovaného voči napádanému rozsudku.

Ďalšou písomnosťou, ktorá bola oboznámená na verejnom zasadnutí senátu odvolacieho súdu bolo odôvodnenie odvolania obhajcom na č. I. 1133 - 1136, ktorého súčasťou je aj príloha, obsahujúca výklad významu dopravných značiek. Ide o totožné odvolanie, ktorým sa už odvolací súd zaoberal v predchádzajúcom texte a preto nie je daná potreba reagovať a analyzovať toto odvolanie. Ako bolo uvedené, k tomuto odvolaniu obhajcu boli priložené aj dopravné značky s výkladom ich významu. S

výkladom významu týchto značiek súd oboznámil procesné strany, pričom sa s významom týchto značiek tiež už krajský súd zaoberal na inom mieste tohto rozhodnutia.

Súd oboznámil aj so žiadosťou obžalovaného o odročenie verejného zasadnutia na neurčito zo dňa 26.11.2021 na č. I. 1168 - 1171, nakoľko napriek označeniu, z obsahu tejto žiadosti vyplynuli skutočnosti, ktoré súd vyhodnotil ako súčasť obhajoby obžalovaného a preto sa nimi vecne zaoberal.

Obžalovaný namietal, že okresný súd otvoril hlavné pojednávanie dňa 10.3.2020 v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho obhajcu. Preverení spisového materiálu bolo zistené, že uvedená výhrada je nedôvodná. Hlavné pojednávanie sa síce otvorilo, avšak po jeho otvorení súd zistil nesplnenie procesných podmienok na jeho vykonanie a po uložení poriadkovej pokuty obhajcovi bolo hlavné pojednávanie odročené na 7.4.2020. Teda hlavné pojednávanie sa prakticky neuskutočnilo a preto len jeho otvorením nemohlo dôjsť k žiadnemu porušeniu práv obžalovaného.

Za ďalšie obžalovaný namietal, že zápisnicu o výsluchu zadržaného - podozrivého, ako prítomná osoba podpísal inšp. U. B., ktorý sa tak nad rámec Zákona o obecnej polícii oboznámil s obsahom trestnej veci bez súhlasu obvineného. Uvedené hodnotí odvolací súd rovnako ako nepodstatnú námietku. Trestný zákon neobmedzuje kto môže byť pri prečítaní a podpise zápisnice o výsluchu, navyše inšp. B. podpisom len dosvedčil, že podozrivá osoba si zápisnicu prečítala a podpísala a navyše podozrivá osoba nedisponuje právom dávať súhlas na oboznamovanie sa s trestnou vecou, nakoľko ešte nejde o vec, ktorá by sa jej týkala.

Za správnu považuje súd námietku obžalovaného, že mu bolo vznesené obvinenie podľa nesprávneho ustanovenia Trestného poriadku. Skutočne mu bolo vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 1 Tr. por. hoci správne mu malo byť vznesené obvinenie podľa § 206 ods. 2 Tr. por. Podľa názoru súdu ani toto pochybenie nie je takého významu, aby spochybnilo celú zákonnosť trestného stíhania obžalovaného. Treba podotknúť, že proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal obžalovaný sťažnosť, v ktorej uvedenú skutočnosť nenamietal. Nemožno súhlasiť s názorom obžalovaného, že prvostupňový súd po preskúmaní obžaloby mal odstrániť nedostatky, ktoré vytyka obžalovaný vo vzťahu k vzneseniu obvinenia jeho osobe a ktoré podľa neho zakladajú nezákonnosť jeho obvinenia. Konkrétne vytyka vznesenie obvinenia na základe úradných záznamov, ktoré boli vyhotovené pred začatím trestného stíhania, tieto navyše ani nepreukazujú spáchanie daného skutku a nevypočutie svedkov pred vznesením obvinenia, napriek tomu, že prokurátor dal dňa 13.11.2013 pokyn na vypočutie svedkov inšp. P. a inšp. T. s tým, aby sa presnejšie ustálil útok na poškodeného. Pokiaľ ide o dané záznamy, tieto boli predmetom sťažnosti a prokurátor sa nimi riadne zaoberal. Zaoberal sa aj tým, že len z jedného úradného záznamu vyplýva napadnutie poškodeného a na základe posúdenia týchto skutočností prokurátor zamietol sťažnosť obvineného. Uvedené skutočnosti aj podľa názoru súdu nespôsobujú nezákonnosť vznesenia obvinenia a napokon čisto akademicky sa žiada dodať, že po podaní obžaloby okresný súd ani nemá legálnu možnosť naprávať takéto nedostatky. Jediný prípad, na ktorý súd reaguje odmietnutím obžaloby a vrátením veci do prípravného konania je, ak zistí závažné procesné chyby, najmä porušenie práva na obhajobu, pričom obžalovaným namietané porušenia zákona v prípravnom konaní opodstatnene neboli vyhodnotené ako závažné procesné chyby a nedošlo ani k porušeniu práva na obhajobu.

Ďalšou opodstatnenou námietkou obžalovaného je tvrdenie, že obžaloba nespĺňa zákonom predpísané náležitosti v súlade s § 235 písm. d/ Tr. por., nakoľko neobsahuje odôvodnenie. Súd sa zaoberal touto výhradou a dospel k záveru, že je dôvodná, avšak podobne ako v prípade namietanej nezákonnosti vznesenia obvinenia dospel k záveru, že toto procesné pochybenie na strane prokurátora nemá žiaden dopad na správnosť a zákonnosť postupu okresného súdu a na správnosť a zákonnosť jeho rozhodnutia. Obžalovaný v ďalšej časti svojho podania na č. I. 1169, 1170 namietal, ako mohla byť podaná obžaloba pre použitie násillia v úmysle pôsobiť na verejného činiteľa, keď policajti nemohli objasňovať priestupok, nakoľko v čase jej podania bolo konanie o priestupku obžalovaného zastavené a tiež namietal konanie s poškodenou Všeobecnou zdravotnou poisťovňou, ako aj nepreukázanie vzniku škody mestu Michalovce z dôvodu poškodenia uniformy. S uvedenými námietkami sa už odvolací súd vysporiadal v texte tohto uznesenia vyššie a preto nevidí dôvod, aby znova opisoval svoju argumentáciu, nakoľko naďalej zotráva na vyslovených úvahách a záveroch.

Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku obžalovaného o jeho nepoučení podľa § 257 ods. 4 Tr. por. pri jeho výsluchu na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom a to s odôvodnením, že dňa 24.3.2015 sa vykonal výsluch obžalovaného, pričom poučenie podľa § 257 ods. 4 Tr. por. sa realizuje v rámci vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 Tr. por., ktoré súd obžalovanému umožní po prednesení obžaloby, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní dňa 2.12.2014, teda okresný súd vôbec nemusel poučovať obžalovaného v zmysle § 257 ods. 4 Tr. por.. Po materiálnej stránke tiež nemohlo dôjsť k porušeniu práv obžalovaného, nakoľko teoreticky nepoučenie obžalovaného o možnosti vyhlásenia, že

nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, ktoré sa považuje za priznanie spáchania skutku, v prípade ako je tento, keď obžalovaný v skutočnosti popiera spáchanie skutku nemá žiaden reálny dopad na postavenie obžalovaného.

K problematike trestného oznámenia obžalovaného, ktoré nebolo okresným súdom postúpené na vybavenie príslušného orgánu, sa už krajský súd vyjadroval, na svojich záveroch zotráva aj po oboznámení sa s predmetným podaním a preto len odkazuje na príslušnú časť tohto rozhodnutia.

Na záver svojho podania obžalovaný namieta pričítanie priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h/ Tr. zák., hoci nemá žiaden záznam v registri trestov. Podľa názoru odvolacieho súdu priznanie tejto priťažujúcej okolnosti bolo odôvodnené tým, že súd kvalifikoval skutok, za ktorý vyslovil vinu obžalovaného, ako súbeh prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., čo muselo nájsť pochopiteľne svoje vyjadrenie aj v priznaní uvedenej priťažujúcej okolnosti. Teda aj táto výhrada obžalovaného je nedôvodná.

Zhodnotením jednotlivých odvolacích námietok obžalovaného možno povedať, že tieto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné a neopodstatnené, ktoré nie sú schopné spochybniť vecne správne a zákonné závery okresného súdu o vine obžalovaného. Preto sa odvolací súd stotožnil s výrokom o vine obžalovaného, ktorý vychádza zo správne ustáleného skutkového stavu na základe zákonne vykonaných dôkazov. Tento skutkový stav okresný súd aj správne právne kvalifikoval. Hodnotenie skutkových okolností a právne úvahy okresného súdu považuje odvolací súd za vecne správne a zákonné.

VI.

Keďže obžalovaný napadol aj výrok o treste, kde namietal, že v prvom konaní za ten istý skutok bol obžalovanému uložený oveľa miernejší trest, pričom okresný súd pričítal ako priťažujúcu okolnosť obžalovanému to, že využíval svoje zákonné oprávnenia počas trestného konania, preskúmal odvolací súd v zmysle týchto obhajobných námietok aj samotný výrok o treste a spôsobe jeho výkonu.

Uplatnením svojej prieskumnej právomoci bolo zistené, že v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vo vzťahu k uloženiu trestu vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Na základe tohto postupu bol obžalovanému uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere jedného roka, s probačným dohľadom na skúšobnú dobu jedného roka a povinnosť verejne sa ospravedlniť poškodenému P.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil inak správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku čo do výroku o treste, kde sa okresný súd dopustil len jediného pochybenia a to vo vzťahu k pracovnému posudku obžalovaného, ale inak trest uložený v napadnutom rozsudku, by za iných okolností bol vnímaný ako primeraný a spravodlivý. Za pozornosť stojí hlavne morálne odsúdenie obžalovaného, ktoré výstižným spôsobom pomenovalo skutočnú príčinu celého skutku.

Na druhej strane však treba dať za pravdu obhajobe, že uložený trest je prísnejší, než bol uložený prvým rozsudkom okresného súdu zo dňa 30.4.2015, keď bol obžalovanému uložený peňažný trest vo výmere 1000,- € a náhradný trest odňatia slobody vo výmere jedného roka. Z dôvodu, že ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/2016 z 5.12.2016 v prospech obžalovaného, nebolo v súlade so zásadou zákazu reformationis in peius, aby aktuálne ukladaný trest bol prísnejší než trest pôvodne ukladaný v prvotnom, zrušenom rozsudku okresného súdu, v ktorom bol obžalovanému uložený peňažný trest vo výmere 1000,- € a náhradný trest odňatia slobody vo výmere jedného roka.

V súlade s ustálenou súdnou praxou je podmienený trest odňatia slobody, vo svojich dopadoch na odsúdeného, vnímaný vždy ako prísnejší než je peňažný trest. Preto uloženie podmieneného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom obžalovanému by predstavovalo zhoršenie postavenia obžalovaného, v dôsledku čoho neprichádzalo do úvahy uloženie takéhoto trestu. Jediným možným primeraným a spravodlivým trestom sa javil odvolaciemu súdu jedine peňažný trest.

Krajský súd preto v zmysle § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý výrok o treste a keďže okresný súd inak dôsledne objasnil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie o treste, mohol odvolací súd po doplnení dokazovania sám vo veci rozhodnúť a uložiť obžalovanému nový trest bez zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu.

Odvolací súd musí dať za pravdu obžalovanému v tom, že okresný súd nesprávne ustálil skutkové zistenia týkajúce sa jeho hodnotenia od zamestnávateľa, keď okresný súd vychádzal z hodnotenia zamestnávateľa, ktorý v čase podania svojho pracovného posudku pre krátkosť času nemohol objektívne hodnotiť obžalovaného. V spise pritom existuje novší pracovný posudok na č. I. 381, ktorý vyznieva jednoznačne v prospech obžalovaného. Odvolací súd sa snažil odstrániť uvedený nedostatok v postupe okresného súdu tým, že zistil aktuálneho zamestnávateľa obžalovaného, ktorým je obchodná spoločnosť

U. spol. s r.o., so sídlom U. XX., ktorú vyzval na predloženie pracovného posudku obžalovaného. Uvedená spoločnosť vyzve súdu nevyhovela a preto súd vychádzal z pracovného posudku Y.. Z. na č. I. 381, ktorý hodnotil obžalovaného ako zodpovedného, dochvilného, svedomitého a prispôsobivého koncipienta, ktorý dbá o etické pravidlá, morálne hodnoty a rešpektuje zákony a ústavu. Keďže okresný súd správne právne kvalifikoval stíhaný skutok a dospel aj k správne záveru o potrebe ukladania úhrnného trestu v zmysle zásad § 41 ods. 1 Tr. zák., ukladal aj krajský súd trest podľa § 323 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 36 písm. j/ Tr. zák., keďže obžalovaný viedol doposiaľ riadny život. Správne bolo priznanie aj priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., pretože obžalovaný spáchal dva trestné činy. Uvedeným postupom bol zistený vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, preto nedošlo k úprave trestnej sadzby peňažného trestu v zmysle § 38 ods. 3 a nasl. Tr. zák.

Pri určovaní konkrétnej výmery peňažného trestu súd vychádzal z pôvodne uložených 1.000,- €. Následne prihliadol na ešte dve ďalšie skutočnosti, ktoré neboli zohľadnené zo strany okresného súdu a to na odstup času od spáchania skutku, počas ktorého nebol obžalovaný odsúdený za žiadnu inú ďalšiu trestnú činnosť a tiež na prokurátorom vyslovený nesprávny postup vyšetrovateľa pri odovzdávaní zadržanej osoby v zmysle § 85 ods. 3 a nasl. Tr. por. Aj keď vyšetrovateľ pri odovzdávaní zadržaného obžalovaného nepostupoval bezodkladne, uvedený postup podľa názoru súdu nespôsobil neprimeraný zásah do práv obžalovaného, nakoľko bezodkladnému vykonaniu procesných úkonov v zmysle § 85 ods. 4 Tr. por. bránil zdravotný stav obžalovaného. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania správanie obžalovaného na oddelení MP bolo neštandardné, tento pôsobil akoby bol pod vplyvom návykovej látky, striedali sa u neho stavy s návalmi smiechu a plaču, ako aj zlosti, kde neprestajne nadával a vyhrážal sa. Aj preto bola privolaná hliadka štátnej polície, ktorá podrobila obžalovaného kontrole na prítomnosť alkoholu v dychu, avšak s negatívnym výsledkom. Táto zdravotná indispozícia obžalovaného reálne bránila vykonať s obžalovaným procesné úkony bezprostredne po jeho zadržaní mestskou políciou. Tieto dve skutočnosti vnímané krajským súdom v prospech obžalovaného viedli k tomu, že konajúci súd primerane znížil peňažný trest pod výmeru 1.000,- €.

Zohľadnením všetkých okolností prípadu a príslušných zákonných ustanovení dospel odvolací súd k názoru, že primeraným trestom môže byť peňažný trest vo výmere 500,- € za súčasného uloženia náhradného trestu vo výmere 6 mesiacov. Takýto trest považoval odvolací súd vzhľadom k už popísaným skutočnostiam za primeraný a spravodlivý v danej veci.

Odvolací súd je presvedčený, že takýmto peňažným trestom sa naplní účel trestu vyjadrený v § 34 ods. 1 Tr. zák., najmä však bude odradený obžalovaný od páchania takejto trestnej činnosti a povedie ho k tomu, aby viedol riadny život.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia v pomere hlasov 3:0, pričom zrušil napadnutý rozsudok iba vo výroku o treste a o tomto treste rozhodol odvolací súd sám, pričom ostatné výroky napadnutého rozhodnutia nie sú týmto rozhodnutím nijak dotknuté.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný

prostriedok nie je prípustný.